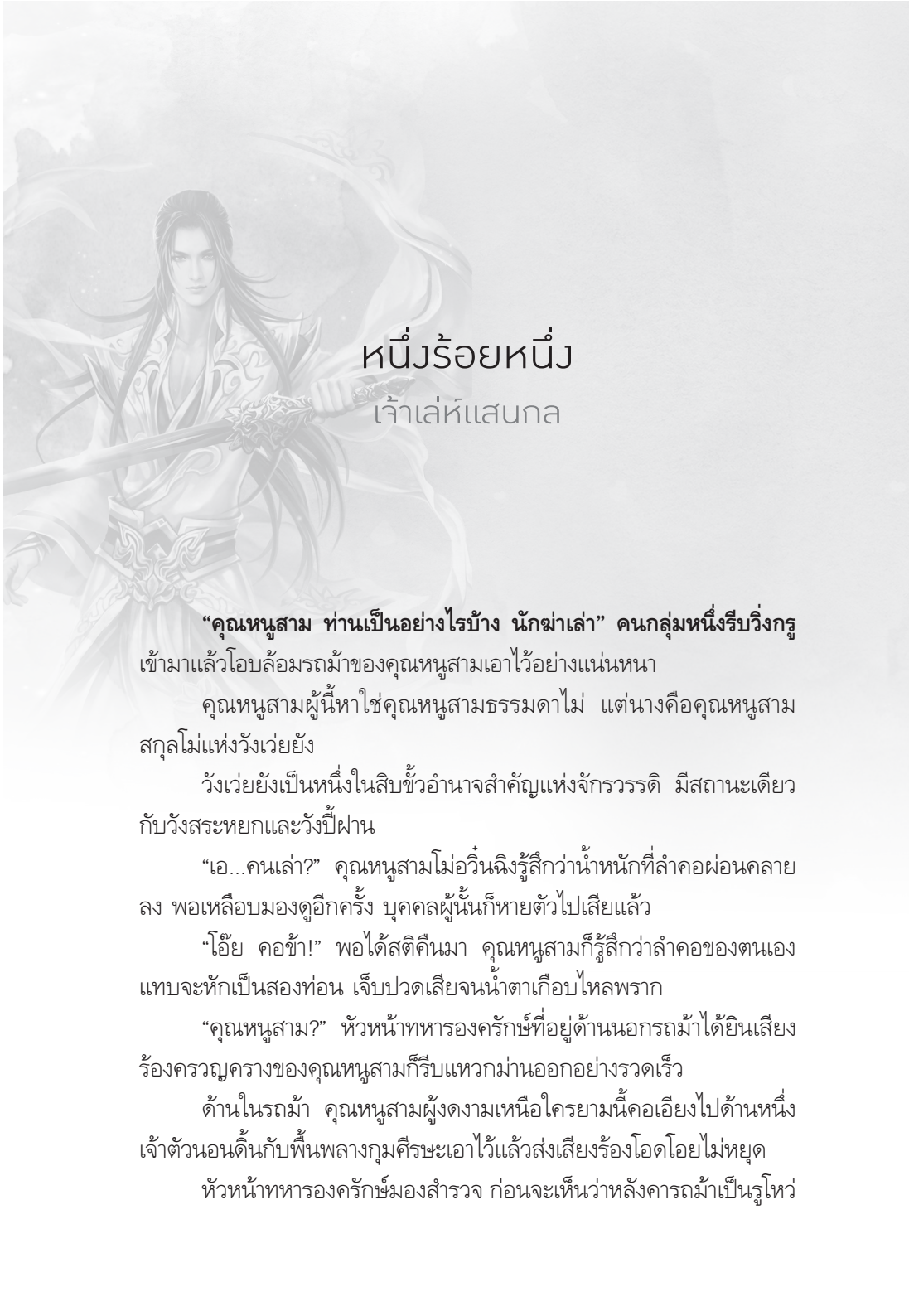

ภาคที่หก

“เจ้าเป็นหญิงคนแรกที่ซัดตลिनใจว่าจะตามตื้อให้ได้ และก็เป็นคนแรกที่ซำโอบกอดเอาไว้ เป็นคนแรกที่ซำจุมพิต ครั้งแรกของหลายๆ อย่างก็เป็นเจ้าทั้งนั้น”

หนึ่งร้อยหนึ่ง

เจ้าเล่ห์แสนกล

“คุณหนูสาม ท่านเป็นอย่างไรบ้าง นักฆ่าเล่า” คนกลุ่มหนึ่งรีบวิ่งกรูเข้ามาแล้วโอบล้อมรถม้าของคุณหนูสามเอาไว้อย่างแน่นหนา

คุณหนูสามผู้นี้หาใช่คุณหนูสามธรรมดาไม่ แต่นางคือคุณหนูสามสกุลไม่แห่งวังเว่ยยัง

วังเว่ยยังเป็นหนึ่งในสิบชั่วอำนาจสำคัญแห่งจักรวรรดิ มีสถานะเดียวกับวังสระหยกและวังปี้ฟาน

“เอ...คนเล่า?” คุณหนูสามไม่วินิจรู้สึกลึกลับที่ล่าคอพ่อจนคลายลง พอเหลือบมองดูอีกครั้ง บุคคลผู้นั้นก็หายตัวไปเสียแล้ว

“โอ๊ย คอข้า!” พอได้สติคืนมา คุณหนูสามก็รู้สึกวาล่าคอของตนเองแทบจะหักเป็นสองท่อน เจ็บปวดเสียจนน้ำตาเกือบไหลพราก

“คุณหนูสาม?” หัวหน้าที่ทหารองครักษ์ที่อยู่ด้านนอกรถม้าได้ยินเสียงร้องครวญครางของคุณหนูสามก็รีบแหวกม่านออกอย่างรวดเร็ว

ด้านในรถม้า คุณหนูสามผู้ดังงามเหนือไครยامنคือเอียงไปด้านหนึ่ง เจ้าตัวนอนดิ้นกับพื้นพลาถกุ่มศีรษะเอาไว้แล้วส่งเสียงร้องโอดโอยไม่หยุด

หัวหน้าที่ทหารองครักษ์มองสำรวจ ก่อนจะเห็นว่าหลังการถม้าเป็นรูปโหว่

ขนาดใหญ่ เศษชิ้นส่วนไม้ด้านบนหลุดร่วงลงมา

“นี่มัน...” เกิดอะไรขึ้นกันแน่ โฉนหลังการถล่มมาถึงทุตรลงมาได้

“พวกเจ้าเป็นศพหรือไรกัน ทำไมยังไม่รีบไปจับตัวนักฆ่าผู้นั้นอีก! ต้องให้ข้ามอดม้วยเสียก่อนถึงจะพอใจหรือไร!” แต่ไหนแต่ไรมา ไม่อวินจึงมักจะวางตัวสูงส่งเย็นชา ไม่แสดงสีหน้าท่าทีต่อลูกน้องของนางเสมอ แต่ยามนี้เจ้าตัวกลับตวาดลั่นออกมาเสียงดัง

“แต่ว่า...” พวกเขาหาได้เห็นนักฆ่าสักรายไม่ แล้วจะให้ไปจับที่ไหนกันเล่า จู๋ๆ หัวหน้าทหารองครักษ์ก็ทำตัวไม่ถูก รู้สึกเหมือนศิระพงษ์ขยายใหญ่ขึ้น

“ยังไม่รีบไปอีก!” ไม่อวินหงิสะบัดเสื้อออกไป เลยทำให้อาการเจ็บปวดที่ลำคอรุนแรงขึ้นกว่าเดิม

คุณหนูสามสกุลโม้กุมคอกของตนเองเอาไว้ แล้วร้องครวญครางออกมา “คอกของข้าจะหักแล้ว ฮือๆๆ”

“น้องสาม เป็นอะไรไป” ไม่อวินเพิง คุณชายรองสกุลโม้รีบเข้ามาดูทันทีทันใด

“พี่รอง รีบช่วยข้าจับนักฆ่าเร็วเข้า! มีคนลอบทำร้ายข้า!” พอเห็นพี่ชายของตนเอง ไม่อวินจึงก็รู้สึกเหมือนคนมีที่พึ่ง นางออกปากฟ้องเสียงดังลั่น

“นักฆ่า? นักฆ่าที่ไหนกัน” คิ้วรูปดาบนามองของไม่อวินเพิงขมวดเข้าหากัน

“พี่รอง! มันจะไม่มีได้อย่างไรกัน คอกข้าจะผิดรูปแบบนี้ได้เองหรือไร” ไม่อวินหงิเบิกตากว้าง มองไม่อวินเพิงอย่างแทบไม่เชื่อสายตา “เมื่อครู่มีนักฆ่าคนหนึ่งร่วงลงมาจากด้านบนจริงๆ มันทำให้คอกข้าเคล็ดแบบนี้อย่างไรเล่า!” คุณหนูสามสกุลโม้ไม่กล้าแล้วว่าเจ้าคนคนนั้นนั่งทับบนศิระพงษ์ของนาง เพราะแบบนั้นทำให้นางดูไม่ต่างกับวัวควายที่ถูกขี่ เป็นการย่ำยีสถานะของคุณหนูสามสกุลโม้อย่างนางเกินไป

คิ้วของไม่อวินเพิงขมวดเข้าหากันแน่นขึ้นกว่าเดิม เขาประกบอยู่ด้าน

ข้างรถม้ามาตลอดเส้นทาง แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีนักฆ่าหน้าไหนลอยลงมาจากท้องฟ้า แล้วนับประสาอะไรกับที่นั่นซึ่งเป็นพื้นที่โล่งกว้างที่รอบด้านมีแต่หิมะขาวโพลน ถึงต่อให้มีนักฆ่าจริง มันผู้นั้นจะซ่อนตัวที่ไหนได้เล่า

ข้างใต้ดินแดนหิมะแห่งนี้คือผลึกน้ำแข็งที่ก่อตัวขึ้นเป็นพันปี แข็งแกร่งเหนือสิ่งใด หากคิดจะหลบซ่อนตัวใต้ล่างก็ต้องเป็นยอดฝีมือที่มีพลังยุทธ์ถึงขั้นสิบ แต่ยอดฝีมือพลังยุทธ์ขั้นสิบย่อมไม่มีทางลอบโจมตีคุณหนูสามสกุลไม่เป็นแน่

“น้องสาม เจ้าฝันร้ายกระมัง” ไม่อวินเพ่งหยั่งเชิง

“พี่รอง!” ไม่อวินจึงโมโหแทบคลั่ง! ถ้าคนที่อยู่ตรงหน้านางไม่ใช่พี่รองละก็ นางคงได้สะบัดฝ่าเท้าใส่อีกฝ่ายจนกระเด็นออกไปไกลเป็นแน่

“พี่รอง! ท่านคิดว่าข้าจะฝันร้ายจนกระทั่งทำให้คอตัวเองบิดเบี้ยวแบบนี้ได้หรือไม่” ไม่อวินจึงถึงตาใส่อย่างขุ่นซึ่ง

บริเวณรอบข้างเงียบสนิท หลายคนแอบพึมพำอยู่ในใจ ‘นอนหลับจนคอเคล็ดก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้เสียหน่อย’

ไม่อวินจึงเห็นพี่ชายของตนดูจะไม่เชื่อถือสักเท่าไร นางก็ยิ่งโมโหมากขึ้นกว่าเดิม นางเป็นผู้ถูกระทำนะ ไฉนเล่าความจริงแล้วกลับไม่มีใครเชื่อนางเลยสักคน นานโมโหชะมัด!

“พี่รอง! ท่านคิดว่าข้าฝันร้ายแล้วเหาะขึ้นไปกระทุ้งหลังคารถม้าของตัวเองจนเป็นรูโหว่แบบนั้นหรือไม่” ไม่อวินจึงชี้ไปที่หลังคารถม้าอย่างขุ่นเคือง “ข้ากล้าสาบานด้วยชีวิต เมื่อครู่มีสตรีผู้หนึ่งตกลงมาด้านล่างแล้วนั่งทับศีรษะของข้าเอาไว้จริงๆ!”

ไม่อวินจึงประคองศีรษะที่บิดเบี้ยวผิดปกติของนางเอาไว้ ปากก็ยังพ้องพี่ชายไม่หยุดอย่างโกรธแค้น ทว่าคำพูดนี้ของนางกลับทำให้ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นรู้สึกขนหนึ่กขึ้นกว่าเดิม

หลายคนพากันนึกขึ้นในใจ มีคนตกลงมาจากท้องฟ้าแล้วนั่งทับศีรษะของคุณหนูสาม? ฮาๆ นี่มันเรื่องน่าขันชะมัด พวกเขาต่างก็อ้าปากอยู่รอบ

รถม้ามาตลอดเส้นทาง ไฉนถึงไม่เห็นว่ามีคนวิ่งลงมาเลยเล่า ยิ่งไปกว่านั้น
ต่อให้มีคนวิ่งลงมาจากฟ้าแล้วนั่งทับศีรษะของคุณหนูสามจนล้าคอบิดเบี้ยว
จริง นั่นมิเท่ากับอธิบายได้ว่าคุณหนูสามผู้นี้ทำบาปทำกรรมเอาไว้มากหรือ
หรือ แม้แต่สวรรค์ก็ยังไม่ปรานีนาง

เมื่อวันเพ็ญลอยพลายคาง ก่อนจะหันกลับมาถามทหารองครักษ์นายอื่นๆ
“พวกเจ้าเห็นหน้าข้าเผ่นออกมาจากรถม้าของคุณหนูสามหรือไม่”

“ไม่มีขอรับ” ทหารองครักษ์นายหนึ่งส่ายหน้าอย่างหนักแน่น

“ไม่มีจริงๆ หรือ” เมื่อวันเพ็ญหน้าขมิ้ม สีหน้าเย็นเยือก

“เรียนคุณชายรอง ไม่มีจริงๆ ขอรับ ข้าน้อยขอสาบานด้วยชีวิต แม้แต่
แมลงวันสักตัวก็ไม่ได้บินออกมาจากรถม้าของคุณหนูสาม” เสียงของทหาร
องครักษ์แนวแน่และจริงจังอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน พุดจบคนที่เหลือก็พากัน
มองไปทางเมื่อวันฉิงด้วยสายตาฉงน

เมื่อวันฉิงรู้สึกลัวว่าตัวเองไม่โชนแทบจะเป็นบ้า นางโวยวายลั่นอย่าง
เดือดดาล “เจ้าพวกคนชั้นต่ำ กินบนเรือนซั้รตบนหลังคา เจ้ากล้าหาว่าข้าไปปด
มดเท็จอย่างนั้นหรือ ข้าจะจัดการเจ้าให้ตาย” ทันทีกที่ขยับตัว คุณหนูสามสกลุ่ไม่
ก็ปัดราวไปทั้งล้าคอ นางทำได้เพียงร้องครางออกมา

เมื่อวันเพ็ญมองเมื่อวันฉิงอย่างจนปัญญาเต็มที่ “อาละ ไปถึงเมือง
เยวียนเฉิงเมื่อไรก็ตามผู้ปรุงโอสถมารักษาอาการของเจ้าแล้วกัน อวันฉิง เจ้าก็
อย่าหลับในรถม้า จะได้ไม่เปลืองทำข้อไม้ข้อมือเคล็ดอีก”

คำพูดนี้ของคุณชายรองทำให้ลูกน้องคนอื่นๆ อยากจะหัวเราะแต่ก็ไม่
กล้า ทั้งหมดเลยได้แต่ขมกลืนเอาไว้ อดทนจนใบหน้าใบหูแดงก่ำแต่ก็ไม่กล้า
เปล่งเสียงอะไรออกมา

คุณหนูสามอยากจะร้องไห้ นางถูกใส่ร้าย นางไม่ได้รับความเป็นธรรม
ชัดๆ ทว่ากลับไม่มีใครเชื่อนางเลยสักคน

ขณะที่ยามนี้...ซูลัวตัวต้นเหตุของโศกนาฏกรรมทั้งหมดได้กลับมา
ที่เดิมอย่างเงียบเชียบ เจ้าตัวปาดเหงื่อที่หน้าผากด้วยความรู้สึกวูบไหวในใจ
ในที่สุดก็ใช้วิชาเคลื่อนไหวไร้เงาเอาตัวรอดกลับมาจนได้ ยิงดีที่ฝนได้ไว
ไม่เช่นนั้นคงถูกจับได้คาหนังคาเขาไปแล้ว

“ลั้วลั้ว เจ้ากลับมาแล้ว!” จ้อเหยียนที่เห็นซูลัวก็วิ่งเข้ามาหาด้วยอาการ
ลิงโลดทันที

“ฮ่าๆ ใช้แล้ว” ซูลัวหัวเราะเพื่อนๆ ออกมา

“เมื่อครูเจ้าเหาะไปไหนมา ไฉนแค่พริบตาเดียวก็หายวับไปเสียแล้ว”
สีหน้าของจ้อเหยียนเต็มไปด้วยความสงสัย ดวงตาเป็นประกายวิบวับ

ซูลัวเกาท้ายทอยแกรกๆ นางจะรู้ได้อย่างไรเล่าว่าตัวเองไปโผล่ที่ไหน
รู้แค่ว่าเหาะละลืวไปนั่งทับบนศีรษะของสตรีคนหนึ่งเท่านั้น แต่ก่อเรื่องพรรค์นี้
เอาไว้ หากจะเอ่ยออกไปคงไม่ดีเท่าไรกระมัง

หนานกงหลิวอวินยิ้มในตา ดวงตาดงมดำล้นบับาววของเขาแฝง
ความหมายลึกซึ้ง

ซูลัวสบตาอีกฝ่ายพลางยิ้มให้ “ท่านรู้แล้วหรือ”

หนานกงหลิวอวินหยิกแก้มเล็กๆ ของนาง ก่อนจะกระซิบแผ่วเบา
ข้างหู “ใช่หรือไม่”

“นับว่าฉลาด” ซูลัวขีดหน้าขึ้นอย่างล่ำพอง “ในที่สุดข้าก็บรรลุเคล็ดวิชา
เคลื่อนไหวไร้เงาแล้ว! เสียนเฉินสีเลือดเป็นโอสถที่ยอดเยี่ยมที่สุดในได้หล้า
ไม่เพียงแต่ทำให้ข้าเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้ถึงสองขั้น แต่ยังช่วยให้ข้าถึงวิชา
เคลื่อนไหวไร้เงาได้ลึกซึ้งขึ้นกว่าเดิมด้วย”

เดิมทีเชื่อว่าซูลัวจะไม่รู้จักวิชาเคลื่อนไหวไร้เงาเสียเลย เพียงแต่นาง
สามารถเคลื่อนไหวไร้เงาได้ในระยะแค่เพียงสิบเมตรเท่านั้น แต่คราวนี้นาง
สามารถไปได้ไกลกว่านั้นมาก ทว่าเจ้าตัวก็ยังไม่รู้ยู่ติว่าการเคลื่อนไหวไร้เงา
ในครั้งนี้มีระยะทางไกลเท่าใด

พอซูลัวบอกเล่าเรื่องที่นางสามารถใช้เคล็ดวิชาเคลื่อนไหวไร้เงาได้

ทุกคนต่างก็ยินดีกับนางเป็นอย่างยิ่ง จื่อเหยียนถึงขั้นรบเร้าขอให้ชูลั่วพานางไปท่องเที่ยวอีกคนด้วยซ้ำ

ถ้าเป็นเมื่อก่อน ชูลั่วย่อมต้องรับปากทันทีอย่างไม่มีเกี่ยงงอน ทว่าหลังจากผ่านเหตุการณ์หนึ่งทับศักระคนเมื่อครั้นมา ชูลั่วก็ได้แต่กระอักกระอ่วนอยู่ในใจ ตอนที่ไม่ว่าจะควรจะต้องรับเช่นไรอยู่นั้น หนานกงหลิววินที่อยู่ข้างๆ ก็เอื่อยอะไรออกมาเสียก่อน

“มีกองกำลังมุ่งมาทางนี้” หนานกงหลิววินหรีตาลง เขาเอื่อยเตือนเรียบๆ เพียงประโยคเดียว

แม้ว่าเวลานี้ชายหนุ่มจะมีพลังยุทธ์อยู่ที่ขั้นเจ็ด แต่ประสาทสัมผัสและสัญชาตญาณระแวดภัยก็ทำได้ลดทอนหรือหายไปพร้อมกับพลังยุทธ์ไม่

เม่่านางชูผู้มีชนกติดหลังรีบปีนขึ้นต้นไม้ไปสอดสายสายตาดูในทันที

“มีขบวนเดินทางจริงๆ ด้วย” ชูลั่วกระโดดลงมาจากต้นไม้ หิมะที่ร่วงจากยอดไม้ปกคลุมไปบนร่างของนาง แต่เจ้าตัวหาได้ใส่ใจไม่

“เป็นอะไรไป เจ้ารู้จักคนพวกนั้นหรือ” จื่อเหยียนที่เห็นท่าทางชะงักงันของชูลั่ว แล้วโหนจะแววตาแปลกๆ แบบนั้นอีก นางจึงถามขึ้นอย่างนឹกลุ่ก

“ฮ่าๆ จะรู้จักได้อย่างไรเล่า” ชูลั่วหัวเราะแห้งๆ พอคิดถึงท่าทางเกินจริงของตัวเอง เจ้าตัวก็กระแอมออกมา

“ลั่วลั่ว เจ้ามีเรื่องปิดบังพวกเราใช่หรือไม่” จื่อเหยียนขยับเข้ามาใกล้ พलगหัวเราะเจ้าเล่ห์ ก่อนจะลองหยั่งเชิงดู

ชูลั่วหันกลับไปตอบอีกฝ่ายด้วยสีหน้าจริงจัง “ข้ามีเรื่องใดปิดบังพวกเจ้า โฉนซ้ำถึงไม่รู้ตัวเลย” ชูลั่วพูดพलगหยิบเลื้อคลุ้มหนังจิ้งจอกสีเหลืองอ่อนออกมาจากมิติ ก่อนจะเปลี่ยนแทนที่เลื้อคลุ้มหนังเลื้อดาวสีขาว

“อยู่ดีๆ จะเปลี่ยนเลื้อผ้าทำไมกัน” จื่อเหยียนดูจนงงหนักขึ้น

เหลวไหล... ไม่เปลี่ยนเลื้อผ้าหรือจะต้องรอให้ถูกจับได้เสียก่อน? ชูลั่วบ่นกระปอดกระแปดในใจ ถึงแม้ว่านางจะเห็นใบหน้าของเม่่านางที่ตนเองนั่งทับศักระผู้นั้นไม่ชัดก็เกิด แต่ไม่ว่าอีกฝ่ายอาจจะมองเห็นนางแล้วก็ป็นได้

ซู่วโยนเลื้อยคลุมหนังสือดาวกลับเข้าไปในมิติเพื่อ ‘ทำลายหลักฐาน’ จากนั้นก็เดินเินนาบไปหยุดอยู่ข้างกายหนานกงหลิววิน ทำราวกับไม่เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาก่อนทั้งสิ้น

“พวกเราต้องหลบหรือไม่” ซู่วโยนมองกลุ่มคนที่เห็นเป็นจุดด่างๆ เหล่านั้น ใกล้เข้ามาทุกที นางเอ๋ยปากถามเรียบๆ

“ทำไมต้องหลบคนพวกนั้น” เป่เยฉินอิงเดินตรงเข้ามาสมทบด้วยท่าทาง ผึ่งผาย ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงลำพอง “ด้วยกำลังของพวกเราในเวลานี้ ไม่ว่าที่ใดในใต้หล้าก็ล้วนบุกบั่นไปได้ทั้งสิ้น มีแต่ผู้อื่นจะหลบเลี่ยงเรา แต่เราหาได้จำเป็นต้องหลบเลี่ยงใครไม่”

“ถูกต้อง” หนานกงหลิววินหัวเราะพลาหงรีตาลง ทว่าประโยคถัดมา กลับทำร้ายเป่เยฉินอิงจนแทบถลอกปอกเปิกไปทั้งร่าง “คุณชายรองสกุลโม่เจ้าในเวลานี้หาใช่คู่ต่อกรของเขาไม่”

“คุณชายรองสกุลโม่?” เป่เยฉินอิงได้ยั้งดั้นนั้นก็ตะลึงงันไป สกุลโม่แห่งวังเว่ยยังเป็นหนึ่งในสิบชั่วอำนาจสำคัญแห่งจักรวรรดิ คุณชายรองอย่างโม่อวินเพียงเป็นผู้มีพรสวรรค์และพลังวิเศษกล้าแกร่ง ความสามารถของเขาเรียกเสียงฮือฮาจากผู้คนในจักรวรรดิมาแล้ว

ตั้งแต่เล็กจนโต เวลาที่ผู้อาวุโสในสกุลดุด่าว่ากล่าวความไม่เอาถ่านของเขาก็จะพูดว่า... ดูอย่างโม่อวินเพียงบ้างเถิด ตั้งแต่เล็กเขาก็...

โม่อวินเพียงผู้นี้คือต้นแบบของคำว่า ‘ลูกบ้านอื่นย่อมสมบูรณ์แบบกว่าลูกตน’ แน่หนอนว่าชื่อเสียงของหนานกงหลิววินเกรียงไกรกว่าโม่อวินเพียงมากนัก เหล่าผู้เฒ่าในสกุลต่างๆ ก็เชื่อว่าจะไม่รู้ ทว่าหนานกงหลิววินนั้นเปรียบประหนึ่งเทพเจ้าจากสรวงสวรรค์ คนธรรมดาหน้าไหนจะอาจหาญเทียบได้ แต่คุณชายรองโม่อวินเพียงผู้นี้ละคือมนุษย์ธรรมดาที่เป็นตัวเปรียบเทียบชั้นดี เพราะเหตุนี้เอง ช่วงวัยเด็กอันขมขื่นของหนูน้อยเป่เยฉินอิงจึงได้ยินคำพูดกรอกหูไม่หยุดหย่อนว่าคุณชายรองแห่งสกุลโม่นั้นสมบูรณ์แบบอย่างไร ไร้อัตติขนาดไหน ถึงขั้นทำให้ชายหนุ่มรู้สึกอึดอัดกับคำว่า ‘โม่อวินเพียง’ เป็นพิเศษ

เลยที่ได้ียว

หนานกงหลิวอันเล็กคิ้วขึ้น สีนําลายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “เป็นอะไร เจ้า
ยังกริ่งเกรงเขาอยู่อีกหรือ”

“ข้าหรือจะกริ่งเกรงเขา?” เปยเงินอิงราวกับถูกเหยียบหางเข้าอย่างจัง
ชายหนุ่มแทบจะสะดุ้งเฮือกขึ้นมา “ตอนนี้ข้าคือผู้มียุทธ์ขั้นแปด ขั้นแปดระดับ
สูงแล้วด้วย มีหรือที่เขาจะเทียบชั้นข้าได้ หากจะให้รินน้ำชารับใช้ข้าก็พอไหว
อยู่” เจ้าตัวแค้นเสียงฮึ่นๆ อย่างหงุดหงิด

หนานกงหลิวอันยึดตัวตรงไปพล่มีไปด้านหลัง สายตาทอดมองไกล
ออกไปและจับนิ่งอยู่ที่จุดสีดำเล็กๆ เหล่านั้น “ก่อนที่จะเราจะเข้าวิหารเก่าชั้น
ได้ยืนยันว่าคุณชายรองสกุลไม่มีพลังยุทธ์ขั้นแปดระดับสูงแล้ว ไม่รู้ว่าบัดนี้จะถึง
ชั้นไหน”

ขั้นแปดระดับสูงเหมือนกันหรือ... เปยเงินอิงหน้าบูดขึ้นมาโดยพลัน
เจ้าตัวสบถในใจ “ไม่วันเพ็ง เจ้าหยุดเซียวนะ ห้ามเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ก่อนข้า
เด็ดขาด!”

ว่าดูเหมือนคำสบถของเปยเงินอิงจะไม่เป็นผล จุดสีดำที่เห็นแต่ไกล
นั้นทะยานเข้ามาเบื้องหน้ากลุ่มของหนานกงหลิวอันอย่างรวดเร็ว

ไม่วันเพ็งในชุดคลุมตัวยาวสีเขียวคราม ใบหน้าหล่อเหลาหมดจด
งดงาม ท่าทางสง่าอย่างคุณชายมีชาติตระกูล ดวงตาสวยได้รูป ริมฝีปาก
ยกสูงขึ้นนิดๆ รอยยิ้มดูเฉื่อยๆ อบอุ่น แค่ว่าพบหน้าก็ให้ความรู้สึกเป็น
มิตรในทันที

“เอ หนานกง เปยเงิน ที่แท้ก็พวกเจ้าสองคนนี่เอง” ไม่วันเพ็งอยู่บนม้า
รูปร่างกำยำ หลังจากเก็บสัสแล้วก็ยิ้มกริ่มมองมายังกลุ่มคนตรงหน้า

“ทำไม เห็นเราสองคนแล้วไม่แปลกใจสักนิดเลยหรือไร” เปยเงินอิง
ไปพล่สองมือไว้ด้านหลัง ดูราวกับผู้อาวุโส เจ้าตัวเพียงปรายตามองไม่วันเพ็ง

ไม่วันเพ็งลงจากหลังม้า ก่อนจะกำหมัดขึ้นแล้วคารวะอีกฝ่าย “ขออภัยๆ
มีข่าวหนาว่าพวกเจ้าเดินทางไปยังตำหนักงูเห่า และที่นี่ก็เป็นเส้นทาง

มุ่งสู่ตำแหน่งผู้เขียน เพราะฉะนั้น...” ดวงตาของเขาแผ่รอยยิ้ม มารยาทดูงดงามเป็นอย่างยิ่ง ดวงตาเป็นยิ้มยังจับมองอยู่ที่กลุ่มของหนานกงหลิววีน จังหวะที่แวตาคู่ นั้นกวาดผ่านร่างของหนานกงหลิววีน ประกายสีกล้ำบางอย่างก็ผุดวาทขึ้น

หนานกงหลิววีนยืนนิ่งอยู่ที่เดิม สีหน้าเฉยชาและหึงผยอง แวตาดูของเขาจดจ้องอินทรีเทพยามราตรีผู้ยโสโอหัง ที่เลื้อบแลสายตาดูด้วยท่าที่แข็งแกร่งและเต็มไปด้วยอำนาจบาตรใหญ่

ดวงตาไม่วันเพิงหรือลึงเพียงเล็กน้อยอย่างที่จับสังเกตไม่ได้ หลีเหยาเหยาบอกว่าหนานกงหลิววีนบาดเจ็บสาหัสและใกล้สิ้นชีพแล้วไม่ใช่หรือ โฉมเวลานี้ถึงจุดกตีสถาณขนาดนี้ หรือว่าคนเหล่านี้กำลังแสวงไข้อยู่จ้องแอบอ้างบารมีเสีย¹

จังหวะนั่นเอง เสียงขุ่นซึ่งก็ดังลอยมาจากด้านในธรรมา “หยุดทำไมกันรีบไปเร็ว”

พอได้ยินเสียงนี้ ชูลัวก็ยืนคองลงโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะถอยหลังไปหนึ่งก้าว นางเปลือยตัวผู้อื่นโดยไม่รู้ตัวโหนโอ้เห่นเข้า เจ้าตัวรู้สึกละอายใจมิใช่น้อย...

ยามนี้ม่านธรรมาถูกเลิกขึ้น เผยให้เห็นใบหน้ารูปไข่เล็กๆ น่ารัก ใบหน้านั้นดูจวบผดคล้ายจันทร์เสี้ยว ผู้ใดที่ได้พบเห็นล้วนแต่สติเตลิดกันทั้งสิ้น ทว่าน่าเสียดายที่หญิงสาวผู้นั้นกลับมีลาคอเอียงบิดเบี้ยว

ชูลัวเกือบจะหลุดหัวเราะพริตออกมา นางก้มหน้าต่ำ กัดริมฝีปากแน่น เพราะทำแบบนี้ผู้อื่นจึงจะไม่สังเกตเห็นถึงความผิดปกตินี้ ทว่าจื่อเหียนที่อยู่เคียงข้างนางกลับรับรู้ได้ เจ้าตัวกระทุ้งคอกใส่ชูลัว “ไม่วันฉิงเรียกว่าเป็นหญิงงามที่เทียบชั้นหลีเหยาเหยาได้เลยทีเดียว แต่ทำไมนางถึงบิดเบี้ยวแบบนี้ เจ้าไม่รู้สิกว่าผิดปกติหรือไม่”

¹ ส่วนนวนจีน ‘สุนัขจิ้งจอกแอบใช้อำนาจเสีย’ (狐假虎威) หมายถึง การแอบอ้างผู้ใหญ่มข่มขู่รังแกผู้ตน

ชูลั้วกัตรีมฝีปาก ทำสีหน้าสำรวม ก่อนจะเงยหน้าขึ้นแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “อาจจะไม่ทันระว่างพลัดตกหมอนตอนนอนหลับก็เป็นได้”

“ไม่ใช่กรรมมัง” จื่อเหียนรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ

จะอย่างไรเสียไม่วินิจก็เป็นถึงผู้มีพลังยุทธ์ชั้นหก โฉนเลยจึงนอนไม่ระว่างพลัดตกหมอนจนคอเคล็ดได้ แบบนั้นไม่สมเหตุผลผลเลยสักนิด แม้ว่าชูลั้วจะสร้างทำเป็นนิ่งขมิ้ม ทว่ารอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดวาบขึ้นในตาของนาง...

จู่ๆ ดวงตาของจื่อเหียนก็เป็นประกายวาว “ลั้วลั้ว เมื่อครู่ที่เจ้าหายตัวไป หรือว่า...”

ชูลั้วปิดปากของจื่อเหียนในทันที “ไม่ใช่!”

“อือๆ” จื่อเหียนแทบจะถูกปิดปากจนหายใจไม่ออก

ชูลั้วปล่อยอีกฝ่ายให้เป็นอิสระ จากนั้นก็มองตาขวาง “เจ้าไม่รู้เรื่องอะไรสักนิดเดียวใช่หรือไม่”

“รู้แล้วนะ” จื่อเหียนปิดปากตัวเองพลางหัวเราะคิก ท้าทางเช่นนี้ของชูลั้วแสดงให้เห็นว่านางมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องลาคอบิตเบี้ยวของไม่วินิจอย่างแน่นนอน คิดๆ ดูแล้วก็น่าสนุกดีชะมัด

สองพี่น้องสกุลโมหาได้รู้ไม่ว่าชูลั้วนี่เองที่เป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด ยามนี้ไม่วินิจเพียงยกสองมือขึ้นคารวะอีกฝ่ายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “ยากยิ่งที่ทุกท่านจะเดินทางมาถึงดินแดนทางเหนือ ได้พบหน้าเช่นนี้นับว่ามีวาสนาต่อกันมิใช่น้อย ไม่ทราบว่าคุณท่านจะไปเยี่ยมเยียนวังเว่ยยังพร้อมข้าตีหรือไม่วิน”

หนานกงหลิวอินหรือเววตาอันตรายลง ปรายตามองไม่วินิจด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

สายตาของเขาดูจงกระบี๋คมกริบ ไม่วินิจเพียงแทบเกือบจะยอมยกธงขาว ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กว่าจะรักษาสีหน้าให้สงบนิ่งดังเดิมได้

“หากพวกเราไม่ไปเล่า” เป่ย์เจินอิงเชิดหน้าขึ้นอย่างลำพอง เขาหัวเราะหยันออกมา “บอกให้เราไป เราก็ต้องไป แบบนั้นมิเสียศักดิ์ศรีเยหรือไร”

ไม่วินิจเพียงหน้าตึง อับอายขึ้นเล็กน้อย จังหวะนี้เอง ไม่วินิจจึงที่อยู่

ด้านในรถม้าก็โผล่หน้าออกมาพร้อมกับประคองลำคอของตนเองเอาไว้ ตอนที่นางเห็นหน้าเปยเฉินอิง หญิงสาวก็ชุนเคื่องใจขึ้นในทันที “ฮี้! เปยเฉินอิง ที่แท้ก็เป็นพวกเจ้าจริงๆ”

“ข้ารู้จักเจ้ารี” เปยเฉินอิงปรายตามองโม่อวินฉิงอย่างโอหัง

“เจ้าไม่รู้จักข้า?” โม่อวินฉิงเบิกตากว้าง หันขวับกลับมาทันทีที่เห็นมือชวายังประคองลำคออยู่เช่นนั้น นางถลึงตาใส่อีกฝ่ายอย่างโมโห “เปยเฉินอิง เจ้ากล้าบอกว่าไม่รู้จักข้าอย่างนั้นหรือ ครั้งนั้นใครกันที่เป็นคนผลักข้าตกลงไปในบ่อโคลน เพราะเหตุการณ์ครานั้นที่ทำให้คอของข้าต้องบิดเบี้ยวไป!”

เปยเฉินอิงลอบจุมูกของตนเองอย่างกระตาคใจ ก่อนจะแก้ต่างให้ตัวเองด้วยท่าที่ผึ่งผาย “ข้าหาได้ตั้งใจเสียหน่อย ใครใช้ให้เจ้ายืนอยู่ข้างบ่อโคลนตอนที่ข้ากับโม่อวินเฟิงต่อสู้กันแล้ว แค่อุกลมพัดเบาๆ เจ้าก็ตกลงไปคอเบี้ยวเอง แล้วจะมาโทษข้าได้อย่างไรกัน”

โม่อวินฉิงโมโหจนเกือบจะหน้ามืดไป

ซูลัวได้ยืนชนนั้นก็หลุดหัวเราะพรีตออกมา ที่แท้แม่นางโม่อวินฉิงก็หาได้คอเคล็ดแบบนี้เป็นครั้งแรกไม่ ดูท่าแล้วกระดูกคอของนางน่าจะเคลื่อนที่เป็นนิจ แบบนี้จะมาโทษกันไม่ได้ละ

“นี่ เจ้าชนะอะไร!” โม่อวินฉิงได้ยืนเสียงหัวเราะก็พุ่งเป้ามาที่ซูลัวทันที นางถลึงตาใส่ซูลัวด้วยความโกรธเคื่อง “เจ้าเป็นใคร ใครอนุญาตให้เจ้าหัวเราะ!”

ซูลัวเหลือบตาขึ้น ปรายมองอีกฝ่ายด้วยสายตาดุร้าย พอโม่อวินฉิงมองเห็นใบหน้าของซูลัว จู่ๆ เจ้าตัวก็เบิกตากว้าง ร่างแข็งที่อยู่กับที่ ใบหน้านั้น... ดงามเกินไครยิ่งนัก อวัยวะบนใบหน้าสมบูรณ์แบบจนแทบจะหาที่ติไม่ได้เลย แม้แต่นิดเดียว แม้แต่คนช่างตืออย่างนางก็ยังต้องตะลึงงันไป

ปกติไครๆ ก็พากันเล่าลือว่าหลีเหยาเหยาางดงามดั่งเทพธิดา ผู้ใดมีอาจเทียบเทียม หว่าแม่นางผู้นี้กลับดงามกว่าหลีเหยาเหยามากนัก ข้ายังมีสำราศีและสงบนิ่งจากภายใน หาใช้สิ่งที่จะเสแสร้งแก้งทำได้ เทียบกับหลีเหยาเหยาแล้วต่างกันราวฟ้ากับเหว หลังจากตะลึงงันไปครู่หนึ่ง โม่อวินฉิงก็ได้สติกลับ

มาอย่างรวดเร็ว ก่อนที่แววริษารุ่นแรงจะปรากฏาขึ้นในดวงตาของหญิงสาวที่มีสติพร้อมมูลอีกครั้ง ไฉนอีกฝ่ายถึงดงมกว่านางได้ แบบนี้ให้อภัยไม่ได้!

“เจ้าเป็นใครกัน!” ดวงตาของโม่อวินจึงเต็มไปด้วยแววจิตริษยา นางถลึงตาใส่ชูลัวอย่างชัดเจน

ชูลัวลุ่มจุมกตัวเองอย่างจนคำพูด แคสบตากันก็ลวงเกินคุณหนูสามสกุลไม่เข้าให้เสียแล้ว นี่มันดวงอะไรกัน ชูลัวถลึงตากลับไปบ้าง “หากเจ้าถามแล้วข้าต้องตอบ เช่นนั้นมีไรค์กดีศรีแยหรือไร”

โม่อวินจึงขุ่นซึ่งขึ้นมาในพริบตา นางสะบัดเส้นมือออกไปทันที “เจ้าเป็นใครกันแน่ มีสิทธิ์อันใดมายืนอยู่เคียงข้างท่านพี่หนานกง”

พอได้ยินเช่นนั้น ชูลัวก็รู้สึกสนใจมากขึ้นกว่าเดิม ที่แท้คุณหนูสามสกุลไม่และหนานกงหลิววั้นก็รู้จักกันมาก่อน หรือว่าอีกฝ่ายจะมีใจปฏิพัทธ์ต่อหนานกงหลิววั้น? คิดแล้วชูลัวก็หรีตาลง ก่อนจะปรายตามองไปทางหนานกงหลิววั้นอย่างมีนัย

หนานกงหลิววั้นยังมีสีหน้าสงบนิ่ง ดวงตาดำลบลแฝงไปด้วยคลื่นอารมณ์อ่อนหวานชวนเคลิบเคลิ้ม “ลัวลัว เป็นอะไรไป”

เป็นอะไร... ยังจะเป็นอะไรได้อีกเล่า ชายเจ้าชู้ผู้หว่านเสน่ห์ไปทั่ว! ชูลัวมองชายหนุ่มตาขวาง

หนานกงหลิววั้นหาได้นึกถึงเรื่องอื่นได้ไม่ พอเห็นชูลัวจึงมาแปลกๆ เจ้าตัวก็จับคางอีกฝ่ายแล้วชะงักหน้าเข้าไปใกล้ ก่อนจะติดหน้าผากของชูลัวไปทีหนึ่ง “เด็กน้อย ตกลงเจ้าเป็นอะไรกันแน่”

โม่อวินจึงมองไปทางหนานกงหลิววั้น จากนั้นก็คลีเยี่ยมกว้างออกมา รอยยิ้มดูอบอุ่นดุจดั่งบุปผา “ท่านพี่หนานกง!”

หนานกงหลิววั้นปรายตามองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเรียบเฉย เขย่นหัวคิ้วเข้าหากัน ก่อนจะเบนความสนใจกลับไปชูลัวอีกครั้ง จากนั้นก็ถามขึ้นอย่างเอาใจ “เด็กดี เจ้าเป็นอะไรไป ไม่สบายตรงไหนรี”

“ท่านพี่หนานกง!” ไม่อวันจึงเห็นหนานกงหลิววันไม่สนใจไยดีนางเจ้าตัวก็เบะปากทันที ก่อนจะเอ่ยเสียงสูงขึ้นกว่าเดิม “ท่านพี่หนานกง ข้าคือเสี่ยวฉิงอย่างไรเล่า ท่านจำเสี่ยวฉิงไม่ได้แล้วหรือ”

ซูลั่วรู้สึกเย็นยะเยือกไปทั้งร่าง เสียงนี้ของนางกับเสียงที่ซูเถาถามอย่างกระซิกโหยกฮากเมื่อครู่ ราวกับเป็นคนละคนกันเลยทีเดียว

ซูลั่วและจื่อเหียนสบตากัน แว่ตาจนด้วยคำพูดปรากฏขึ้นในดวงตาของทั้งคู่ ซูลั่วถอยหลังหนึ่งก้าวไปหลบอยู่ด้านหลังหนานกงหลิววันทันที ปลอบให้อีกฝ่ายรับหน้ากับไม่อวันฉิงเอง นิสัยของไม่อวันฉิงและหลี่เหยาเหยาคล้ายคลึงกัน ซูลั่วไม่อยากยั่วโมโหคนบ้า นางไม่อยากถือสาหาความ แต่ไม่อวันฉิงดูเหมือนจะกัดนางไม่ปล่อยเช่นกัน

“เจ้า! หยุดเดี๋ยวนี้ละ” ไม่อวันฉิงขี้อือมาที่ซูลั่วด้วยความโกรธเคืองตอนที่เหลือบตามองหนานกงหลิววัน แว่ตาของนางแฝงแว่ซึกใช้ “ท่านพี่หนานกง สถิริผู้นี้เป็นไครกันแน่ ทำไมนางถึงมายืนอยู่เคียงข้างท่านได้”

หนานกงหลิววันมองไม่อวันฉิงด้วยสายตาที่ใช้มองคนเขลา เขาเอ่ยออกมาอย่างเย็นชาเพียงประโยคเดียว “หากเจ้าคิดจะเรียกร้องความสนใจจากข้าแล้วละก็ ยินดีด้วย เจ้าทำสำเร็จแล้ว” เพราะแม่นางไม่อวันฉิงทำให้องค์ชายจิ้นรู้สึกสะอิดสะเอียนได้สำเร็จแล้วจริงๆ

เป่ยฉินอิงได้ยืนเช่นนั้นก็รู้สึกขำขึ้นมา เขาหัวเราะพลางมองไม่อวันฉิง “สถิริเยี่ยงเจ้าก็ประหลาดแท้ เจ้ามีสิทธิ์อันใดมาชักใช้หนานกง เจ้าเป็นไครกัน”

ไม่อวันฉิงหัวเราะเยือก นางเชิดหน้าขึ้น ปรายตามองไปรอบๆ อย่างยโสสุดท้ายก็หันมาถลึงตาใส่เป่ยฉินอิง “ท่านพี่หนานกงเป็นว่าที่พระสวามีของข้า เจ้าคิดว่าข้ามีสิทธิ์หรือไม่เล่า”

พอนางเอ่ยคำพูดนี้ออกไป รอบกายก็พลันเงียบสนิท ซูลั่วรู้สึกสะอิดสะเอียนราวกับเหยียบไปบนอาจรม นางกระทุ้งศอกใส่หนานกงหลิววัน พลังเอ่ยเสียงต่ำ “จริงหรือเท็จ?” ซูลั่วถามออกมาเช่นนี้ก็แสดงว่านางไม่เชื่อถ้อยเลยแม้แต่นิด เจ้าตัวกำลังดูละครสนุกๆ อยู่ต่างหากเล่า

หนานกงหลิวอินจ้องลุ่ล้วยเรียบๆ “เจ้าคิดว่าเป็นไปได้หรื”
 ลุ่ล้วยพยักหน้าเรียบๆ “เรื่องที่เกี่ยวข้องกับชื่อเสียงเกียรติยศของสตรี
 นางไม่น่าจะไปปดมดเท็จ”

หนานกงหลิวอินรู้สึกปวดหัวขึ้นมา “หรือเจ้าคิดว่าข้าโกหก”
 “หาใช่ไม” ลุ่ล้วยอธิบายเนิบนาบ “ท่านลืมแล้วหรือว่าท่านมีเสด็จพ่อ
 ที่ชอบสรรหาเรื่องวุ่นวายมาให้ท่าน”

หนานกงหลิวอิน “...”
 “ไม่จริงกระมัง พวกเจ้าหมายถึง...” เป่ยเจินอิงไ่ได้ยินคำพูดของทั้งคู่
 เต็มสองหู รู้สึกว่าเรื่องนี้ยากที่จะเชื่อได้

“องค์จักรพรรดิของพวกเจ้าคงไม่เลอะเลือนถึงขั้นนั้นหรือกระมัง”
 จื่อเหยียนพูดไม่ออก กล้าหมั้นหมายโดยไม่ถามความเห็นศิษย์พี่สามอย่างนั้น
 หรือ องค์จักรพรรดิเสวยโอสถผิดขนาน หรือเสวยดีหมีอุ้งตีนเสือหรือไรกัน
 ช่างไม่กลัวตายแท้ๆ

ลุ่ล้วยตบแผ่นอกผึ่งผายของหนานกงหลิวอิน นางยิ้มกริ่มพลางเอ่ย
 “ดูเถิด บุษผู้แสนดีเช่นนี้ก็ยอมต้องขายให้แก่ผู้ที่เสนอราคามาสูงสุดเท่านั้น”

ทุกคนในที่นั้นต่างก็พูดไม่ออก ฝ่ามือข้างลำตัวของหนานกงหลิวอิน
 กำเข้าหากันแน่นจนไ่ได้ยินเสียงกระตุกลั่นกรือบ

ทั้งสี่คนสูมหัวกันบนันพืมพำและปรึกษาหารือกันเองในกลุ่มด้วยกัน
 โม่อวินจึงให้เป็นคนนอก โม่อวินจึงพยายามตะแคงหูฟังแต่ไ่ไ่ได้ยิน จะเบียด
 แทรกเข้าไปก็เข้าไ่ถึง ทำเอาเจ้าตัวโม่โหขึ้นมา “พวกเจ้าปรึกษาอะไรกันอี!
 ท่านพี่หนานกงกำลังจะเป็นพระสวามีในอนาคตของข้า เรื่องนี้ไม่ว่าผู้ใดก็มิอาจ
 เปลี่ยนแปลงได้”

ลุ่ล้วยมองโม่อวินจึงที่ลาคอบิตเบี้ยวอย่างจนคำพูด เมื่อครุ่นงยังรู้สึก
 ละอายใจเพราะเป็นต้นเหตุที่ทำให้ลาคอบของอีกฝ่ายผิดรูปอย่างไ่ตั้งใจอยู่เลย
 ทว่ายามนี้ลุ่ล้วยกลับหงุดหงิดใจนัก ว่าไ่จนถึงไ่กระแทกใส่เม่นางโม่อวินจึง
 ผู้นี้ให้แรงกว่านั้นหนอ กล้าแย้งหนานกงหลิวอินของนางอย่างนั้นหรือ ไ่รู้เสีย

แล้วว่าซูลัวเป็นใคร

ริมฝีปากบางของหนานกงหลิววินเผยรอยยิ้มจางๆ “โม่อวินฉิง เจ้านี้ น่าสนใจดีแท้”

“ท่านพี่หนานกง!” พอเห็นว่าหนานกงหลิววินให้ความสนใจตนเอง โม่อวินฉิงก็ลิงโลดขึ้นในใจ นางแทบจะกระโดดโลดเต้นขึ้นมา แต่เพราะออกท่าทางหนักหน่วงเกินไปจนส่งผลกระทบต่อลำคอ พรืบทานั้นนางก็เจ็บปวดจนน้ำตาคลอเบา “ฮึ! ข้าต้องหานั่งตัวดีในชุดคลุมหนังเสื้อดาวให้พบ จากนั้นก็สับร่างนางออกเป็นหมื่นๆ ชิ้น!”

“เพราะเหตุใดกัน” หนานกงหลิววินเอ่ยปากถาม สีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม พลังปรายตามองซูลัวด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เพราะนั่งตัวดีในชุดคลุมหนังเสื้อดาวผู้นั้นทำให้ลำคอของข้าบิดเบี้ยวอย่างไรล่ะ!” โม่อวินฉิงซึ่งตาใส่ด้วยความขุ่นซึ่ง

นางจากรูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายไม่ได้ ทว่าเห็นขัดกับตัวว่าฝ่ายนั้นสวมเสื้อคลุมหนังเสื้อดาว เสื้อคลุมหนังเสื้อดาวชุดนั้นทำจากหนังเสื้อดาวหิมะชั้นดี ราคาแพงลิบลัว ผู้ที่จะสวมได้ต้องมีฐานะร่ำรวยมหาศาล แล้วอย่างไรเล่า ถ้าจะพูดถึงความร่ำรวย ใครกันจะอาจหาญสู้คุณหนูสามสกุลไม่ได้

นั่งตัวดีในชุดคลุมหนังเสื้อดาว? เป่ยฉินอิ่งและคนที่เหลือลอบมองมาทางซูลัว แม้ว่าพอจะเดาเรื่องราวได้อยู่บ้างแล้ว แต่คำบอกเล่าจากปากของโม่อวินฉิงนี้ทำให้ทุกคนรู้สึกประหลาดใจ

“นี่ พวกเจ้าทำสีหน้าแบบนี้หมายความว่าอย่างไร หรือพวกเจ้าเห็นนั่งตัวดีในชุดคลุมหนังเสื้อดาวมาก่อน” โม่อวินฉิงเห็นอีกฝ่ายทำสีหน้าประหลาดนางก็อุทานลั่นออกมา

ซูลัวตอบกลับหัวเราะ “คอเจ้าบิดเบี้ยวก็เพราะถูกคนนั่งทับนี่เอง นั่งอย่างไรกันนะ หรือว่าชื่อเจ้าเหมือนซีม้า” ตอนนั้นนางเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว พอนั่งทับศีรษะของโม่อวินฉิงได้ไม่เท่าไรก็หายวับไปทันทีเพราะวิชาเคลื่อนไหวไร้เงา คนด่านนอกธรรมาไม่มีใครเห็นแม้แต่เงาของนางเลยด้วยซ้ำ

โม่อวินฉิงมอง Чуลว สีน้าของนางดูประหลาดขึ้นทุกทีๆ แล้วทันใดนั้น ดวงตาก็เป็นประกายวาว เจ้าตัวเบิกตามอง Чуลว ก่อนจะร้องลั่น “หรือว่าเจ้าคือหญิงในชุดคลุมหนังเสือดาวผู้้นั้น!”

โม่อวินฉิงจึงใจจะป้ายสีให้ Чуลว เพื่อที่จะกำจัดอีกฝ่ายได้ง่ายๆ ทว่าแม่นางโม่หาฐ์ไม่ว่าแม่นางซูที่นางพยายามจะป้ายสีใส่อยู่ไหน แท้จริงแล้วคือคนที่นั่งทับศีรษะของนางจริงๆ หาใช่การใส่ร้ายป้ายสีแม่แต่นิดเดียวไม่

Чуลวเลิกคิ้ว สีน้าคล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม นางตอบด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบ “เจ้าคิดว่าเป็นไปได้หรือไม่เล่า”

โม่อวินฉิงเบิกตากว้าง “เจ้านี่เอง คนที่ทำร้ายข้าก็คือเจ้า! ข้าบอกว่า เป็นเจ้าก็ต้องเป็นเจ้าสิ”

Чуลวครันจะเปลื้องน้ำลายกับโม่อวินฉิงผู้มีนิสัยดื้อรั้นเอาแต่ใจ นางปรายตาเอื่อยๆ ไปทางโม่อวินเฟิง “คุณชายโม่ ท่านคิดว่าเป็นไปได้หรือไม่เล่า”

ใบหน้าของโม่อวินเฟิงเปื้อนยิ้ม สีน้าเขาดูจางแสงอาทิตย์อันอบอุ่น เจ้าตัวเอื่อยอย่างหนักแน่น “เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว กลุ่มของพวกเจ้าอยู่ด้านหน้าเรา จะย้อนกลับมาก่อเรื่องแล้วเหาะกลับไปอีกครั้งได้อย่างไรกัน ว่ากันด้วยระยะเวลาก็เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึงเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด”

คำพูดของโม่อวินเฟิงช่วยล้างมลทินให้ Чуลว อย่างหมดจด หากโม่อวินเฟิงรู้ว่าสิ่งที่ ‘เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด’ ของเขา สำหรับ Чуลว แล้วก็เป็นเพียงเรื่องง่ายๆ ที่ไม่ต้องเปลืองแรงสักเท่าไร ไม่รู้ว่าชายหนุ่มจะไม่โหยจนคอเคล็ดไปอีกคนหรือไม่

Чуลวยิ้มกริมนพละทศมองโม่อวินฉิง “ได้ยินแล้วหรือไม่ ข้าเป็นผู้บริสุทธิ์” นางเองก็มีพยานบุคคลเต็มไปหมด

จื่อเหยียนและเปยเฉินอิงกัมหน้างูด พรสวรรค์ในการเล่นละครของทั้งคู่ยังไม่เก่งกาจเท่าไรนัก ด้วยกลัวว่าจะกลั่นเสียงหัวเราะเอาไว้ไม่อยู่ ทั้งสองคนเลยได้แต่กัมหน้าแล้วกัตรีมฝีปากล่างแน่น พยายามสะกดกลั่นเอาไว้

หนานกงหลิวอวินมีสีหน้าสงบราบเรียบ รวากับไม่รู้เรื่องราวอะไรที่

เกิดขึ้นทั้งสิ้น เขาตั้งตัวซูลัวเข้ามาใกล้ๆ “เด็กโง่ ผู้อื่นสงสัยเจ้าเพียงนิด จำเป็นต้องเถียงเพื่อพิสูจน์ตัวเองคอบเป็นเอ็นถึงขนาดนี้เลยหรือ ไม่เหน้อยหรือไร ไม่ดูแล้วว่าอีกฝ่ายมีคุณค่าพอให้เจ้าสนใจหรือไม่ เห็นเจ้าเหน้อยแบบนี้ ข้าก็ปวดใจแทน”

ทั้งคู่สนทนากันโดยไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา ทำเอาไม่วินหึงโมโหเสียจนใบหน้าย่นกันไปหมด

“กล้ายั่วชวนท่านพินานางของข้าอย่างนั้นหรือ รนทาที่ตาย!” พอเห็นท่าทางของชายหญิงตรงหน้า ไม่อวินหึงก็คลุ้มคลั่งขึ้นมา นางสะบัดแล้วออกไปทันที!

หนานางหลิววินหรือตาล วินาที่พี่ชายหนุ่มกำลังตัดสินใจจะลงมือ ซูลัวกลับกระตุกแขนเสื้อของอีกฝ่ายเอาไว้พลางหัวเราะ “ฆ่าโง่โง่ต้องใช้มัดเชือดว้าว ข้าจัดการเอง”

จังหวะที่เส้นเอ็นนั้นกำลังจะสะบัดเข้าไป ไม่มีใครเห็นว่าซูลัวลงมือเช่นใด วินาที่ที่ใบหน้าของนางกำลังจะปะทะเข้ากับเส้นที่สะบัดมาอย่างหนักหน่วง วัตถุสีขาวขนาดเล็กก็พุ่งออกมาจากอกเสื้อของซูลัว กรงเล็บน้อยๆ ตะปบเข้าไปที่เส้นเอ็นอย่างเต็มกำลัง

ดวงตาวาววับของจิ้งจอกเทพเก้าหางจับนิ่งไปที่ไม่อวินหึงด้วยสายตาไม่เป็นมิตร

“จิ้งจอกเทพเก้าหาง!” พอเห็นจิ้งจอกเทพเก้าหาง ไม่อวินหึงก็ตกใจจนเส้นเอ็นในมือเกือบร่วงหล่นลงพื้น นี่มันจิ้งจอกเทพเก้าหางเชียวนะ จิ้งจอกเทพเก้าหางในตำนานที่แสนฉลาดปราดเปรื่องและเต็มไปด้วยพลังอาคมกล้าแกร่ง! จิ้งจอกเทพเก้าหางตัวนี้โผล่มาจากที่ใดกัน

ไม่อวินหึงยังไม่ทันได้รู้ว่าอะไรเป็นอะไร นางก็รู้สึกตาลายขึ้นมา ร่างของมังกรเทพสีขาวตัวจ้อยปรากฏขึ้นเคียงข้างจิ้งจอกเทพเก้าหาง มันอ้าปากแล้วจับลงไปบนเส้นเอ็นที่จิ้งจอกเทพเก้าหางตะปบเอาไว้

ไม่อวินหึงแทบทนดูไม่ได้ เส้นเอ็นนี้ของนางหาใช่เส้นเอ็นธรรมดาๆ ไม่

แต่มันเป็นเส้นทางกระชู้ที่ประดิษฐ์ขึ้นจากหางของสัตว์วิเศษร้อยชนิด ตอนที่
ไม่วันฉางคาตว่าจะได้เห็นอีกฝ่ายพันหลดร่วงกราว สิ่งที่เกิดขึ้นกลับกลายเป็น
มังกรเทพน้อยยี้ก๊วยกลืนไส้ของนางลงคอไปจนหมด เคี้ยวไปจนหมดสิ้น
เส้นทางกระชู้ที่ประดิษฐ์ขึ้นจากหางของสัตว์วิเศษร้อยชนิดถูกกลืนลงคอไป
แบบนี้

ไม่วันฉางคาตรู้สึกเหมือนโลกใบนี้พลิกคว่ำคะมำหาง โลกทัศน์ของนาง
กลับตาลปัตรไปอย่างสิ้นเชิง เจ้ามังกรตัวจ้อยนี้...กินเส้นทางกระชู้ของนางไป
จนหมด ชำมันยังทำท่าเหมือนว่าอาวุธของนางเอ็ดดอร้อยมากทีเดียว มันฉวย
ไส้ไปจากอุ้งเท้าของจิ้งจอกเทพเก้าหางแล้วกัดกรั้วมๆ เหมือนเคี้ยวอ้อยไม่มี
ผิด ท่าทางเอ็ดดอร้อยยิ่งนัก

แววตาที่เต็มไปด้วยความอิจฉาของจิ้งจอกเทพเก้าหางจับนิ่งอยู่ที่
อีกฝ่าย มันเขย่งปลายเท้าน้อยๆ ขึ้น อุ้งเท้าทั้งสองข้างจับตัวมังกรเทพน้อยเอาไว้
น้ำลายใสไหลยืตออกมาเป็นทาง “กินด้วย กินด้วย ขอกินด้วย ฮือๆ”

มังกรเทพน้อยรู้สึก่อีกฝ่ายนำร่ำคาญเต็มที่ มันสะบัดอุ้งเท้าออกไป
เพียงเท่านั้นจิ้งจอกเทพเก้าหางก็หงายหลังตึง ทว่ามันก็ยังกระเสือกกระสน
พลิกตัวแล้วยืนขึ้นมาเกาะตัวมังกรเทพน้อยเอาไว้อีกครั้ง ก่อนจะถลึงตาใส่อีก
อีกฝ่ายจนลูกตาแทบหลุด

มังกรเทพน้อยซึ่งตาใสอย่างหงุดหงิด จิ้งจอกเทพเก้าหางเองก็จ้องกลับ
อย่างไม่วอมแพ้เช่นกัน ปกติเจ้าจิ้งจอกเทพเก้าหางเจ้าเล่ห์ร้ายกาจยิ่งนัก มังกร
เทพน้อยตกเป็นฝ่ายที่ถูกกรังแกตลอด ทว่าหากเป็นเรื่องของกินเมื่อใดละก็ พลละ
กำลังของมังกรเทพน้อยย่อมไม่เป็นสองรองใครอย่างแน่นอน ดังนั้นเวลานี้
จิ้งจอกเทพเก้าหางเลยต้องแสร้งทำเป็นอ่อนแอ ทำตัวน่ารักเพื่อขอแบ่งของกิน
จากอีกฝ่าย

ในฐานะสุภาพบุรุษ มังกรเทพน้อยได้แต่นิ่งหน้าด้วยความขัดเคืองใจ
ก่อนจะจำใจแบ่งอาหารโอชะของมันไปให้จิ้งจอกเทพเก้าหางในที่สุด จิ้งจอก
เทพเก้าหางอ้าปากแดงๆ ด้วยท่าทางดีอกดีใจ มังกรเทพน้อยฉีกเส้นทางกระชู้

ออกเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วส่งเข้าปากจึงจอกเทพเก้าหาง มันกระโดดโลดเต้นไปมา อย่างลึบโลด หลังจากได้ลองชิมไปคำหนึ่ง มันก็ใช้ลูกไม้เติม แสร้งทำท่าทาง น่าสงสารอีกครั้ง เนื่องจากกรงเล็บและคมเขี้ยวของมันยังไม่แข็งแรงพอ หาก ไม่ได้มังกรเทพน้อยช่วยเหลือ มันก็ขบเคี้ยวเองไม่ไหว มังกรเทพน้อยจึงตา อย่างรำคาญ แต่สุดท้ายคนหางของกินอย่างมันก็จำใจแบ่งอาหารอีกคำเข้าปาก จึงจอกเทพเก้าหางอย่างเสียไม่ได้

เจ้าสัตว์วิเศษทั้งสองฉลาดปราดเปรียว เคลื่อนไหวคล่องแคล่วว่องไว ทั้งน่ารักน่าเอ็นดู ทำเอาไม่อวินฉิงได้แต่ตะลึงงันไป ทว่าพอได้สติอีกครั้ง เจ้าตัวก็เกิดโศกขึ้นมาในทันที ของที่พวกมันกินหาใช้สิ่งอื่นไม่ แต่เป็นอาหารที่นาง ภาควมมีใจมากที่สุด พวกมันกลับกินกันอย่างเอร็ดอร่อยแบบนั้น

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ!” ไม่อวินฉิงพุ่งเข้าไปด้วยความโมโห ก่อนจะสะบัด ฝ่ามือใส่ ทว่าไม่อวินฉิงผู้น่าสงสารคงจะลืมนไปแล้วว่ามังกรเทพน้อยที่ขบเคี้ยว แล่ทางกระซู่...อาวุธอันศักดิ์สิทธิ์ของนางราวกับลำอ้อยหาใช้สัตว์วิเศษที่จะถูก เล่นงานได้ง่ายๆ ไม่ วินาทีที่ไม่อวินฉิงสะบัดฝ่ามือออกไป มังกรเทพน้อยก็จับ ปลายนิ้วของนางในทันที

“ฮะ!” ไม่อวินฉิงอุทานออกมา ก่อนจะชักมือกลับอย่างรวดเร็ว ถ้าช้า กว่านี้เพียงนิดเดียว มีหวังว่านิ้วมือของนางคงถูกมังกรเทพน้อยขย้ำจนขาด เป็นแน่

พอโทสะมาเยือน กรงเล็บสองข้างของมังกรเทพน้อยก็คว้าเข้าที่ ชายกระโปรงของไม่อวินฉิง จากนั้น...สวบๆ มันก็ได้ขึ้นไปบนศีรษะของ ไม่อวินฉิงในทันที

“อ๊อยๆๆ เจ็บเหลือเกิน ปล่อยนะ ปล่อย!” ไม่อวินฉิงรู้สึกวุ่นวายกับบน ศีรษะของนางกำลังจะถูกกระซุกจนกลิ้งยวบ เจ้าตัวร้องโวยวายออกมาในทันที

จึงจอกเทพเก้าหางตัวแสบกระโดดย่ำไปบนบ่าของไม่อวินฉิง อึ้งท่าของ มันจิกทั้งเส้นผมบนศีรษะของไม่อวินฉิงแล้วดึงออกมาเป็นกำๆ กรงเล็บน้อยๆ คมกริบ ขยุ้มผมออกมาทำใหญ่ไม่ต่างจากถอนหญ้า

หากมีแค่จิ้งจอกเทพเก้าหางเพียงตัวเดียวก็ยังไม่ทำอะไร แต่ยังมีเจ้ามังกรเทพน้อยผู้รักสนุกอย่างชนิดไม่สนโลกใบนี้อีกหนึ่งตัว พอมันเห็นจิ้งจอกเทพเก้าหางเล่นสนุกสนานเต็มที่แบบนั้น ตัวมันก็จะกระโดดมุดเข้าไปใต้ชายกระโปรงของโม่อวินฉิ่งด้วยอาการคึกคัก

Чуล์วทำหน้าที่ไม่ถูกขึ้นมาทันที เจ้ามังกรเทพน้อย! มันติดนิสัยนี้มาจากตอนเล่นงานหลี่เหยาเสียงหรือไรกัน ตอนนี่ถึงได้มุดเข้าไปในชายกระโปรงของโม่อวินฉิ่งแบบนั้น ดูท่าว่าคงถึงเวลาต้องอบรมความรู้เรื่องชายหญิงให้มันเสียทีแล้ว

จังหวะที่ Чуล์วกำลังคิดว่าจะเรียกตัวมังกรเทพน้อยกลับมามีวิธีดี นางก็เห็นโม่อวินฉิ่งกระโดดตัวลอย ปากก็ร้องโวยวายออกมาว่า “ออกไป! ออกไปนะ! ออกไปเดี๋ยวนี้!” โม่อวินฉิ่งน้ำหูน้ำตาไหลขณะกระโดดไปมา

ยามนี้ผมเฝ้าของโม่อวินฉิ่งกระเซอะกระเซิงตั้งรังนก เลื้อยผ้าขาดเป็นริ้วๆ อยู่่าแย่เสียดยิ่งกว่าขอทาน กระโปรงของนางถูกอึ้งเลื้อยแหลมคมของมังกรเทพน้อยฉีกทิ้งเสียดจนขาดกระจุยกระจายเป็นริ้วๆ เผยให้เห็นภายในวันๆ แวมๆ ดูล่อแหลมเต็มที่

สรุปลงแล้วก็คือ โม่อวินฉิ่งในตอนนั้นถูกสัตว์วิเศษสองตัวเล่นงานจนสภาพยับเยินยิ่งกว่ายายแก่ขอทาน

“พี่รอง!” โม่อวินฉิ่งทั้งเจ็บทั้งกลัว นางร้องไห้โฮพลางโผล่เข้าหาโม่อวินเฟิงเพื่อขอให้อีกฝ่ายปกป้อง

โม่อวินเฟิงเองก็ตะลึงงันไปกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า เขาคิดไม่ถึงเลยด้วยซ้ำว่าแค่พริบตาเดียวน้องสาวสุดที่รักของตนเองจะมีสภาพยับเยินได้ถึงเพียงนี้ ถ้าจะว่ากันตามเหตุผลแล้ว เขาควรจะออกหน้าทวงความยุติธรรมให้น้องสาว ทว่าปัญหาก็คือ... ผู้ที่ก่อเรื่องหาใช่กลุ่มคนที่อยู่ตรงหน้าไม่ แต่เป็นสัตว์วิเศษสองตัวต่างหาก นี่มัน...

แต่กระนั้นโม่อวินเฟิงก็ต้องจำใจก้าวออกไป “หนานกงหลิวอวิน น้องสาวข้าถูกเล่นงานจนมีสภาพเช่นนี้ พวกเจ้าจะรับผิดชอบเยี่ยงไร!”

“รับผิดชอบ?” นานกงหลิววินโอบซูลัวไว้ในอ้อมแขน ก่อนปรายตามองอีกฝ่ายซ้ำๆ มุมปากยกยิ้มร้ายกาจ “ข้ายังมีทันได้เอาผิดสตรีผู้นั้น เจ้ากลับมาซึ่งให้ร้ายก่อนเสียอย่างนั้น”

ชิง...ชิงให้ร้าย? โม่อวินเฟิงโมโหจนแทบจะขบลิ้นตนเอง น้องสาวของเขาถูกรังเกียจขนาดนี้ แต่เขากลับถูกต่อว่าว่าชิงให้ร้ายผู้อื่นอย่างนั้นหรือ แบบนี้มันไร้เหตุผลสิ้นดี รอยยิ้มอ่อนโยนที่ฉายอยู่บนใบหน้าของโม่อวินเฟิงเป็นประจำเลือนหายไปทันที

“พี่รอง! กุมตัวพวกมันไปให้หมด จับกลับไปทั้งหมด!” โม่อวินฉิงดูราวกับคนบ้า นางตะโกนกรีดขานไล่พวกของซูลัว

เป็นหญิงบ้าแท้ๆ... ซูลัวลอบถอนหายใจ หญิงสาวเกาศีระแการกอย่างจนคำพูด เฟิงจะกำจัดหยาเหยาไปได้ ไฉนถึงได้ล่วงเกินหญิงบ้าผู้นี้เข้าอีกจนได้หนอ วุ่นวายแท้จริงเชียว

จับกลับไปทั้งหมด...? เรื่องนี้หาได้ง่ายดายไม่ สายตาของโม่อวินเฟิงอดเหลือบไปยังนานกงหลิววินไม่ได้ ไม่รู้ว่าพลังยุทธ์ของนานกงหลิววินยังแข็งแกร่งดังเดิมอยู่หรือไม่ ได้ยินว่าตอนที่เข้าไปยังวิหารเก้าชั้น พลังยุทธ์ของเขายูบในชั้นสิบ หากเป็นเช่นนั้น เขาก็มีใช้คู่ต่อกรของอีกฝ่าย แต่ถ้าสิ่งที่หยาเหยาพูดเป็นความจริง ถ้าเช่นนั้น...หากทำที่ของนานกงหลิววินในยามนี้ก็เป็นแค่การแสดง เขาย่อมสามารถจับคนเหล่านี้กลับไปทั้งหมดได้

โม่อวินเฟิงเอ่ยปากกับนานกงหลิววินด้วยท่าทีลึกลับ “ผลเสียทั้งหลายในวังเว่ยยังใกล้เคียงเต็มทีแล้ว ถึงตอนนั้นเราจะจัดงานเลี้ยงเสวยหลังขึ้น ไม่ทราบว่าคุณพี่นานกงสนใจหรือไม่”

งานเลี้ยงเสวยหลังนี้จะเชิญเฉพาะผู้มียุทธ์ที่มีพลังยุทธ์ชั้นสิบขึ้นไปเท่านั้น หากพลังยุทธ์ของนานกงหลิววินไม่ได้ลดทอนลงละก็ เขาก็มีสิทธิ์ที่จะเข้าร่วมงานนี้ได้

นานกงหลิววินยิ้มพรางมองซูลัว รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่มุมปากยกสูงขึ้น “ลั้วลั้ว เจ้าคิดอย่างไร” ชายหนุ่มมอบอำนาจการตัดสินใจทั้งหมดให้ซูลัว

โม่อวินเฟิงที่เห็นท่าทางของอีกฝ่ายก็อดพึมพำขึ้นในใจไม่ได้ หล่เหยาเหยาบอกว่าหนานกงหลิววินแค่สร้างทำเป็นดีกับซูลัวไม่ใช่หรือไร แต่ดูๆ แล้วหาได้เป็นเช่นนั้นไม

ซูลัวเอียงคอไคร่ครวญอยู่ครู่ จากนั้นก็เหลือบมองโม่อวินเฟิงด้วยรอยยิ้มกริ่ม ตอนที่สายตาสบกัน โม่อวินเฟิงสั่นสะท้านขึ้นในทรวงเล็กน้อย ดวงตาของแม่เฒ่าผู้นี้กระจ่างใสเป็นประกายแวววาว ดูเหมือนว่าสายตาของนางจะมองทะลุทุกความลับที่แอบซ่อนอยู่ในใจของผู้อื่นจนหมดสิ้น แม้แต่ผู้มียุทธ์ชั้นเก้าอย่างเขายังรู้สึกกระสับกระส่ายขึ้นมา

ซูลัวยกมุ่ปากขึ้นนิดๆ “วังเววยัง? ได้ยินคำเล่าลือว่าทัศนียภาพที่นั่นงดงามชวนให้หลงใหล”

โม่อวินเฟิงรีบพยักหน้าในทันที “เป็นดังคำกล่าวจริง หากแม่เฒ่าซูลัวไปเยือนย่อมต้องชื่นชอบทัศนียภาพภายในวังเววยังอย่างแน่นอน”

โม่อวินเฟิงที่ยืนอยู่ข้างๆ หัวเราะเยือกขึ้นมา ไปเถิด ถึงวังเววยังเมื่อไรก็ถึงถิ่นของนางเมื่อนั้น รับรองว่าเจ้าบ้านคนนี้จะดูแลซูลัวเป็นอย่างดีแน่นอน

“อย่าไป!” จื่อเหยียนลอบคว้าแขนซูลัวเอาไว้ “หากไปก็เหมือนเนื้อเข้าปากเสือ เหมือนปลาขึ้นเขียง เจ้าต้องคิดให้ดีๆ”

ซูลัวหัวเราะแผ่วให้จื่อเหยียน “ชื่อเสียงของวังเววยังเลื่องลือไปทั่วทั้งยุทธภพ ว่ากันว่าคนวังเววยังเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม ชื่อเสียงเกรียงไกรไหนจะเป็นเช่นนั้นไปได้เล่า” ซูลัวหันไปสบสายตาโม่อวินเฟิง ทางตาโค้งเรียวขึ้น มุ่ปากยกยิ้มบาง “คุณชายโม่ ข้าพูดถูกหรือไม่”

โม่อวินเฟิงยิ้มกว้างไปทั้งใบหน้า ก่อนจะเอ่ยออกมา “แม่เฒ่าซูลัวได้ถูกต้องแล้ว หากทุกท่านแวะไปเยือนวังเววยัง ถึงตอนนั้นทางเราต้องต้อนรับทุกท่านเป็นอย่างดีแน่ มิป่ล่อยให้ท่านต้องรู้สึกอึดอัดลำบากใจอย่างแน่นอน” ‘ทุกท่าน’ ที่เอ่ยถึงหาได้รวมไปถึงสตรีนามว่าซูลัวไม่

เลือดของซูลัวเป็นของล้ำค่าที่หาได้ยากยิ่งในใต้หล้า คนธรรมดาสามัญดุ่มเข้าไปจะมีชีวิตยืนยาว คนเจ็บหนักดุ่มเข้าไปจะหายเป็นปกติโดยไม่ต้อง

ฟังพาโอสถ แต่ถ้าผู้มีฤทธิ์เต็มก็จะเลื่อนขึ้นพล้งได้ เลือดที่ล้ำค่าเยี่ยงนี้มีหรือที่วังเวยยังจะปล่อยให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้อื่น ท่านพ่อสั่งไว้ว่า... ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีใดหรือแลกด้วยอะไรก็ตาม ต้องนำตัวหญิงที่ซื้อซูลว์กลับไปยังวังเวยยังเพื่อเลี้ยงดูเป็น ‘คลังเลือด’ ให้ได้! ข้ายังต้องลงมืออย่างรวดเร็ว เพราะข้าพเจ้าคงปิดเอาไว้ได้ไม่นานนัก ดังนั้นต้องชิงลงมือควบคุมซูลว์เอาไว้ให้ได้ ก่อนที่คนสกุลอื่นจะเข้าแทรก

ซูลว์ทำท่าทางประหนึ่งมองไม่เห็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่ผุดวามขึ้นในดวงตาคู่นั้น นางยกยิ้มน้อยๆ ขึ้นที่มุมปาก “ในเมื่อคุณชายไม่ออกปากเชิญด้วยตนเอง ถ้าหากเราไม่ไปก็ดูจะเสียมารยาทอยู่สักหน่อย”

“แม่นางซุ้ยติ่มันในเหตุผล เข้าอกเข้าใจผู้อื่น สัมกับเป็นสตรีของท่านพินานาง หากเทียบกับน้องสาวไม่เอาไหนของข้าแล้ว เจ้าก็แกร่งกล้ากว่านางมากนัก” โม่อวินเฟิงจุดโม่อวินฉิงที่ยืนอยู่ข้างกายเอาไว้ โม่อวินฉิงในยามนี้ผมเผ้ารุงรังปิดใบหน้าของนางเอาไว้เกือบครึ่ง ทั้งซิริวทั้งน่าชื่น ดูซัดหุซัดต่ายน่ากลัวได้เหมือนกับคุณหนูสามสกุลไม่ผู้ดังดามก่อนหน้านั้นไม่

ซูลว์ปรายตามองสองพี่น้องสกุลโม่ด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม อันที่จริงนางรู้ดีอยู่แล้วว่าการเดินทางไปยังวังเวยยังในครานี้ ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ต้องไปอยู่ดี วังเวยยังส่งกำลังออกมาเต็มพิภักตเช่นนี้ก็เพื่อที่จะขัดขวางการเดินทางของนาง อย่าเห็นเพียงว่าโม่อวินเฟิงเข้าหาพวกนางด้วยท่าทีสุภาพเรียบร้อย แต่แท้ที่จริงแล้วแผนการของเขาคือเจรจาด้วยเหตุผลก่อนใช้กำลังเข้าปะทะต่างหาก หากครั้งนี้เขาเกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จ สิ่งที่จะตามมาย่อมเป็นการปะทะอย่างแน่นอน

ไม่ว่าซูลว์ไม่กล้าต่อสู้ แต่เป็นเพราะว่ากองกำลังที่วังเวยยังขนมาในครานี้แข็งแกร่งเกินไป ซ้ำอาการบาดเจ็บของนายนางหลิววินก็ยังไม่หายดี หากขึ้นสู้ย่อมไม่ใช่เรื่องฉลาด ยิ่งไปกว่านั้น ในการต่อสู้กันของยอดฝีมือ มีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะใช้กำลังเพียงอย่างเดียว คนฉลาดอย่างซูลว์ย่อมมีแผนการในใจอยู่แล้ว

สายตาของชูลุ่มองสบกับโม่อ้วนเฟิง นัยน์ตาของทั้งคู่ต่างซ่อนแผนการของตนเอาไว้

พอเห็นว่าชูลุ่มองรับปาก โม่อ้วนเฟิงก็เบนสายตาลับมายังหนานกงหลิววีน “ท่านพี่หนานกง...”

“ล้วยั่วตัดสินใจแทนข้าได้” หนานกงหลิววีนเป็นฝ่ายเอ่ยปากออกมา ก่อน

พอเห็นหนานกงหลิววีนเชื่อมั่นในตัวชูลุ่มอย่างเต็มเปี่ยมเช่นนี้ โม่อ้วนเฟิงก็ไม่ว่าว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี สุดท้ายเขาจึงทำได้เพียงแค่ลูบศีรษะของโม่อ้วนผิงอย่างแผ่วเบา

ไม่เป็นไร ถึงอย่างไรเสียชูลุ่มก็ต้องกลายเป็น ‘คลังเลือด’ ให้วังเว่ยยังถึงตอนนั้นให้น้องสาวของเขายั่ววนหนานกงหลิววีนให้มากหน่อยก็คงจัดการได้ง่ายดายขึ้น โม่อ้วนเฟิงใคร่ครวญแผนการเช่นนั้นขึ้นในใจ

“พวกเจ้าทั้งสองคนก็...” รอยยิ้มของชูลุ่มดูลึกล้ำ นางมองเปยเงินองและจื่อเหยียน

สิ้นเสียงชูลุ่ม โม่อ้วนเฟิงก็หัวเราะแล้วเอ่ยต่อทันที “งานเลี้ยงเสร็จนหลังหาได้จัดขึ้นง่าย ๆ ไม่ หรือว่าพี่เปยเงินและน้องจื่อเหยียนจะไม่สนใจ นี่เป็นงานเลี้ยงที่หนึ่งร้อยปีมีเพียงหนเดียวเชียวนา ถึงอย่างไรก็น่าจะไปสนุกด้วยกันสักหน่อย พี่เปยเงิน น้องจื่อเหยียน เจ้าว่าจริงหรือไม่”

ครั้งนี้เปยเงินองตอบตกลงเต็มปากเต็มคำ “ก็ได้ ไปก็ได้ วังเว่ยยังหาใช่ถ้าเสี้ยวมังกรเสียหน่อย ข้าจะต้องกลัวอะไรกัน”

จื่อเหยียนเองก็แสดงออกว่าต้องการร่วมเดินทางไปด้วยเช่นกัน

ชูลุ่มจนด้วยคำพูดขึ้นมาทันที ถ้าทั้งสองคนนี้ตามไปด้วย แล้วใครจะเป็นคนกลับไปส่งข่าวกันเล่า เจ้าบ๊อทั้งสองคนนี้นะ แม้จะรู้ว่าสองคนนั้นไม่วางใจที่จะปล่อยนางและหนานกงหลิววีนไปอย่างไร้เยี่ยงกันตามลำพังก็ตาม เรื่องนี้เองที่ทำให้ชูลุ่มว้าวุ่นและหงุดหงิดนัก

เปยเงินองฉีกยิ้มกว้าง เผยให้เห็นเขี้ยววาวับทั้งสองข้าง “พี่สะใภ้ ทำไม

ทำหน้าที่แบบนี้ ไม่นานก็ให้เราไปด้วยอย่างนั้นหรือ”

“ซื่อป้อ” ซูลัวโพล่งออกไปเพียงคำเดียว ก่อนจะหมุนตัวเดินไปหยุดอยู่ข้างหนานกงหลิววิน

เป่ยเจินอิงถูปลายจมูกแล้วหัวเราะออกมาเพื่อนๆ เขารู้ว่าซูลัวต้องการให้พวกเขาจากไปเพราะอยากให้ปลอดภัย แต่เขาจะทนเห็นเนื้อชิ้นดีเข้าปากเสียไปต่อหน้าต่อตาได้อย่างไรกัน

เวลานี้ไม่วินเฟิงเบิกบานใจเป็นอย่างยิ่ง เดิมทีคิดว่าคงต้องมีการปะทะกันและเกิดการเสียเลือดเสียเนื้อเป็นแน่ ทว่าบัดนี้กลับสามารถนำคนทั้งหมดกลับไปยังวังเว่ยยังได้โดยไม่เสียกำลังไปแม้แต่น้อยเลย การเจรจาในครั้งนี้เรียกว่าได้กำไรกลับไปเป็นกอบเป็นกำทีเดียว

หนึ่งร้อยสอง มีอาลวงเกิน

คนทั้งหมดออกเดินทางเป็นขบวนใหญ่ไปยังวังเว่ยยัง

ตลอดเส้นทางนั้นซูหลัวลองหยิ่งเชิงดูหลายครั้ง และก็พบบอกกำลังของวังเว่ยยังที่แฝงตัวอยู่เป็นระยะ คนเหล่านั้นมีพลังยุทธระดับสูง ถ้าไม่ใช่เพราะซูหลัวใช้วิชาเคลื่อนไหวไร้เงาได้รวดเร็วพอ ป่านนี้นางคงถูกจับได้ไปแล้ว

“ไม่รอดแน่” นี่เป็นคำตอบที่ซูหลัวรายงานหนานกงหลิววิน

“อดทนหน่อย” หนานกงหลิววินโอบซูหลัวไว้ในอ้อมแขน “ถึงเวลานั้นย่อมปรับตัวตามสถานการณ์ได้เอง อดทนรอสักนิด”

ซูหลัวเอนกายพิงซบแผ่นอกกว้างพลางเอ่ยออกมาอย่างแข็งๆ “กลัวก็แต่คนพวกนั้นจะไม่ใช่เวลาเรานี้ละ” ตอนนี้ทั้งสองฝ่ายยังไม่กระซากหน้าากของกันและกัน แม้ภายนอกจะหัวเราะยิ้มแย้ม ทว่าภายในใจนั้นคิดเช่นไรต่างก็รู้กันดีอยู่แก่ใจ

หนานกงหลิววินบีบตึงจุมุขร้นของซูหลัวอย่างนึกขึ้น “เจ้าก็กังวลกับเขาเป็นเหมือนกันหรือ หายากโดยแท้”

“ไม่ใช่เพราะพลังยุทธของท่านยังไม่ฟื้นคืนหรือหากหรือ ถ้าพลังของท่านฟื้นคืนดังเดิม ได้หล้าน้ำยังต้องห้วนเกรงผู้ใดอีกเล่า” ซูหลัวงยหน้าเล็กๆ

ของนางขึ้นแล้วเอ่ยอย่างมีเหตุผล

คำพูดนี้ของหญิงสาวทำให้นางงงหลิวอวินพอกพอใจยิ่ง ใบหน้าที่เย็นชาดั่งน้ำแข็งเป็นนิมิตลึ้มออกมาอย่างที่เห็นได้ไม่บ่อยนัก เจ้าตัวหัวเราะราวกับคนเขลา

“ลั้วลั้วของข้าฉลาดเฉียบแหลม เจ้าย่อมต้องคิดหาวิธีเอาตัวรอดได้ อยู่แล้วใช่หรือไม่” นานางงหลิวอวินอารมณ์ดียิ่งนัก

ซูลั้วเอียงศีรษะครุ่นคิดอยู่ครู่ “ท่านไม่ได้คิดอะไรกับคุณหนูสามสกุลไม่ผู้นั้นจริงๆ หรือ”

นานางงหลิวอวินดีดหน้าผากอีกฝ่ายอย่างขุ่นใจ “ข้าคิดอะไรกับเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น”

ซูลั้วซึ่งตาใสหายหม่น ทว่าไม่นานก็หัวเราะพรีตออกมา “ได้ ในเมื่อท่านไม่มีเยื่อใยอะไรกับนาง ถ้าเช่นนั้นข้าก็จัดการเต็มที่ละนะ หึๆ กล่าวได้ว่าใส่ข้า หรือ นางคงเบื่อชีวิตแล้วจริงๆ”

นานางงหลิวอวินที่เห็นซูลั้วทำท่าทางมั่นใจขึ้นมา จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่านางน่ารักเสียเหลือเกิน อัดไม่ได้ที่จะหยอกเย้านางด้วยความมั่นใจ

เนื่องจากกระยะทางอยู่ห่างจากเมืองหลวงไม่น้อย ดังนั้นทั้งขบวนจึงต้องหยุดพักการเดินทางบนเนินหิมะสูง ไม่รู้ว่าไม่อวินจึงคิดเช่นไรถึงได้จัดที่พักให้ซูลั้วและนานางงหลิวอวินอยู่กันคนละทิศ คนหนึ่งอยู่ทางตะวันออก อีกคนอยู่ทางตะวันตก เว้นระยะกระโจมไกลจากกันมากที่สุด

ทว่าคำสั่งของไม่อวินจึงนั้นบังคับใช้ได้แต่เฉพาะคนของวังเว่ยยัง แต่ไม่อาจสั่งซูลั้วและนานางงหลิวอวินได้ นานางงหลิวอวินแหวกเข้าไปด้านในกระโจมของซูลั้วต่อหน้าต่อตาไม่อวินจึง ทำเอาใบหน้าของคุณหนูสามผู้นี้แทบจะบิดเบี้ยวไปไม่ต่างจากลำคอ

ดวงจันทร์อับแสง สายลมพัดกระหน่ำ ท้ามกลางราตรีอันมืดมิด เวลานี้
เป็นช่วงที่ท้องฟ้าหม่นที่สุดก่อนรุ่งอรุณมาเยือน ชูลั้วซึ่งนอนหลับบนฟูกลิ้มตา
โพล่งขึ้น

“ตื่นแล้วหรือ” หนานกงหลิววินที่นั่งขัดสมาธิมองหญิงสาวข้างกาย
พร้อมกับรอยยิ้ม นัยน์ตาจุดดวงดาวเปล่งประกาย

หนานกงหลิววินฝึกฝนพลังยุทธ์ในเวลาที่ย่ำแย่ เขาหวังว่าจะสามารถ
ฟื้นคืนพลังได้ในชั่วเวลาสั้นๆ เพราะแบบนี้เขาถึงจะปกป้องชูลั้วได้มากขึ้น

“ได้เวลาแล้ว” รอยยิ้มเย็นปรากฏขึ้นที่มุมปากของชูลั้ว “เวลานี้เป็นช่วง
ที่คนเราร่วงนอนมากที่สุด และก็ในช่วงที่หลับลึกมากที่สุดอีกด้วย หาก
ไม่ลงมือในตอนนี้อาจจะรอเวลาได้อีกเล่า”

“ข้าจะรอดูผลงานของเจ้า องค์หญิงของข้า” หนานกงหลิววินประคอง
ใบหน้างดงามดูเงือกเกลี้ยงเกลารื่นมา ก่อนจะประทับรอยจุมพิตเบาๆ ไป
บนหน้าผากของอีกฝ่าย

ชูลั้วดึงตัวมังกรเทพน้อยที่นอนหลับสนิทอยู่ในอ้อมอกของนางออกมา
ยามนี้เจ้ามังกรเทพน้อยกำลังกรนครอกๆ ชูลั้วตบลงไปในร่างของมันเบาๆ
เพื่อปลุกให้ตื่น เจ้าตัวเล็กถึงกับสะดุ้งและแผ่นพรวดลงไปที่พื้นในทันที

ชูลั้วหัวค่อมขึ้นมามีกริ่งอย่างจนด้วยคำพูด เจ้ามังกรเทพน้อยเอียงคอ
ไปมาด้วยความมึนงง อุ้งมือทั้งสองข้างชี้ดวงตาที่ยังง่วงนอนอยู่ ใช้เวลา
พักใหญ่กว่าดวงตาคู่นั้นจะจับนิ่งมาที่ชูลั้ว

“ตื่นแล้วหรือไร” ชูลั้วลูบหัวเล็กๆ ของมันอย่างอ่อนโยน

“อือๆ” มังกรเทพน้อยตาสว่างขึ้นมาทันที เจ้านายน้อยกำชับมันว่า
จะมีภารกิจให้ทำ แต่มันกลับนอนหลับและลืมไปเสียสนิทได้... น่าหงุดหงิด
กระสับกระส่าย รู้สึกละอายใจนัก... มังกรเทพน้อยกำอุ้งเท้าทั้งสองของมันไว้
ตรงหน้าอก ดวงตาวาววับคู่นั้นจับจ้องมองชูลั้วด้วยท่าทางพร้อมรับคำสั่งเต็มที่

ชูลั้วกระซิบเบาๆ ข้างหูมังกรเทพน้อย หลังจากเข้าใจทุกถ้อยกระท
ความ เจ้าวินน้อยก็พยักหน้ารับ จากนั้นนางก็หยิบขวดกระเบื้องขวดหนึ่ง

ออกมา แล้วเทโอสถไว้สักรักรับบนอึ้งมืออึ้งเท้าของมังกรเทพน้อย เสร็จสิ้นพิธี ก็ตบบันทึยมันเบาๆ ความหมายว่าให้อีกฝ่ายรีบไปจัดการธุระโดยเร็ว

มังกรเทพน้อยร้องแอ้วๆ กับซูลัวสองสามคำเพื่อเป็นการรับรองว่าจะทำภารกิจให้สำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน จากนั้นก็หมุนตัวกลับแล้วกระโจนออกไปยังทิศทางที่เป็นที่ตั้งกระโจมของโม่อวินฉิง

“ฮ่าๆ โม่อวินฉิง คิดจะสู้กับข้า เจ้ายังห่างชั้นอีกไกลนัก” ซูลัวเท้าเอวด้วยสองมือ ท่าทางเหมือนอันธพาลไม่มีผิด

หนานกงหลิววั้นเห็นกิริยาอาการของอีกฝ่ายก็นึกขื่นขึ้นมา เขาตั้งนาขื่นมานั่งบนटक “ทาโอสถใดไปบนอึ้งเท้ามังกรเทพน้อย”

“พิษเขียนยังครึ่งก้าว” ซูลัวทำสีหน้าจริงจัง เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “อย่าดูแคลนเชียว มันเป็นของดีชิ้นยอดเยี่ยมละ”

“โอ๊ะ ของดีขนาดนั้นเชียว” แม้ว่าหนานกงหลิววั้นจะไม่เคยได้ยินชื่อพิษชนิดนี้มาก่อน ทว่าแค่ฟังชื่อก็รู้สึกได้ทันทีว่าต้องร้ายกาจไม่ใช่ย่อย ยิ่งพอเห็นท่าทางหัวเราะเจ้าเล่ห์ของอีกฝ่าย ก็ยิ่งรู้ว่ายาพิษนี้ต้องไม่ธรรมดาเป็นแน่

พอถูกสายตาวีบบของหนานกงหลิววั้นจ้องมองมาแบบนั้น ซูลัวก็หันสีหน้าขรึมต่อไปไม่ไหว นางโถมตัวทิ้งลงในอ้อมแขนของอีกฝ่ายแล้วหัวเราะลั่นออกมา หัวเราะจนกระทั่งน้ำตาไหล ใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าจะหยุดหัวเราะได้ จากนั้นเจ้าตัวก็แย้มพรายให้หนานกงหลิววั้นฟัง “โอสถนี้...หากถูกอึ้งเลียบ่วนเพียงนิด พิษของมันก็จะซึมเข้าไปในผิวหนังอย่างรวดเร็ว ถ้าคิดจะรักษา ก็มีเพียงหนทางเดียวเท่านั้น”

“วิธีใดกัน” หนานกงหลิววั้นออกจะแปลกใจอยู่ไม่น้อย

“ดูดพิษ” ซูลัวกระแอมออกมา “อันที่จริงวิธีถอนพิษนั้นง่ายตายมาก แต่ดูดพิษออกมาก็เรียบร้อย”

ด้วยนิสัยของซูลัว หากวิธีถอนพิษนั้นง่ายตายก็หมายความว่าตำแหน่งที่ถูกพิษต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน ครานี้โม่อวินฉิงไม่ได้นำสาวใช้คนสนิทติดตามมาด้วยสักคน คนที่จะถอนพิษให้นางได้ก็มีเพียงแค่คนเดียวเท่านั้น...ราวกับ

จะคิดอะไรขึ้นมาได้ ทันใดนั้นดวงตาของหนานกงหลิววั้นก็สาตประกายวาว
“เด็กบ๊อง” หนานกงหลิววั้นเคาะไปบนหน้าผากของอีกฝ่ายอย่างหนักชน
และเอ็นดู “วิธีการที่คิดมาแต่ละอย่างล้วนแต่พิลึกพิลั่น หากโม่อวั้นหญิงชาย
ไม่ออกและวังเวยยังบ๊ายความผิดมาที่เจ้า เจ้าจะอย่างไรกัน”

“บ๊ายความผิดมาที่ข้าจะเป็นไรไป ไม่โยนมาให้ท่านรับผิดชอบก็ต้อง
เรียกว่าโชคดียิ่งนักแล้ว” ชูลัวท่าทางเหมือนมีแผนการในใจ นางเอ่ยกลั้วหัวเราะ
คิดจะแย่งหนานกงหลิววั้นจากนางอย่างนั้นหรือ หลีเหยาเหยาายังต้องหนี
หัวซุกหัวซุน โม่อวั้นหญิงไม่ต้องพูดถึง ฝีมือยังต่ำต้อยมากนัก

ชูลัวและหนานกงหลิววั้นพูดคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ เวลาผ่านไปอย่าง
รวดเร็ว ไม่ถึงหนึ่งก้านธูป มังกรเทพน้อยก็ทะยานกลับมาอยู่ในอ้อมอกของ
ชูลัว หญิงสาวเห็นท่าทางของมังกรเทพน้อยก็รู้ว่าภารกิจของนางสำเร็จลุล่วงแล้ว
ตอนนี้ก็แค่ต้องรอดูละครสนุกๆ เท่านั้นเอง

เวลาผ่านไปช้าๆ ช่วงที่มีดที่สุดค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป รุ่งอรุณกำลัง
มาเยือน แสงอรุโณทัยแรกสาดส่องขึ้นกลางท้องฟ้า เมฆขาวลายพุงปลาเลื่อนราง
ปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้าทางทิศตะวันออก

ท่ามกลางบรรยากาศอันเงียบสงบรอบกาย ทันใดนั้นเสียงกริรร้อง
แหลมบาดหูก็ดังขึ้นมาจากกระโถมของโม่อวั้นหญิง “กริรๆๆๆ” แค่วิบตาก็ปลุก
ทุกคนให้ตื่นเต็มตา

แน่นอนว่าเปยเงินอิงและจื่อเหียนก็ได้ยินเช่นกัน ทั้งคู่คิดว่าเกิดเรื่อง
ขึ้นกับชูลัวจึงพากันวิ่งเข้ามาหาด้วยใจเต็นระรัว ก่อนจะพบว่าคนที่เกิดเรื่องขึ้น
คือโม่อวั้นหญิงต่างหาก

“เกิดอะไรขึ้นกับคุณหนูสามสกุลไม่กัน หรีดร้องโวยวายแต่เข้าตรู่ จะ
ไม่ให้คนอื่นได้หลับได้นอนเลยหรือไรกัน” หลังจากที่อยู่ว่าคนที่เกิดเรื่องขึ้น
ไม่ใช่ชูลัวอย่างที่คิด เปยเงินอิงก็เบาใจลง ก่อนจะพลิกตัวแล้วนอนหลับต่อ
ทว่าชายหนุ่มกลับต้องสะดุ้งตื่นขึ้นอีกครั้งเพราะเสียงกริรร้องอีกระลอกของ

ไม่วินฉิง

“นั่นละสิ ไม่วินฉิงกริตร้องทำไม ถึงต่อให้ถูกขึ้นใจก็ไม่ต้องร้องไวยวาย
ลั่นขนาดนี้ก็ได้กระมัง” จื่อเหยียนหวาหวอดๆ พลังบ่นพึมพำ

ซูลัวปิดปากพลงหัวเราะ จื่อเหยียนเปรียบเทียบได้ถูกต้องเหลือเกิน
ไม่วินฉิงในยามนี้มีสภาพน่าเวทียิ่งกว่าถูกคนขึ้นใจเสียอีก

ไม่วินเฟิงรีบเผ่นพรวดไปยังต้นเสียงทันที เขาเลิกม่านกระโจมแล้วมุด
เข้าไปในกระโจมของไม่วินฉิงโดยไม่ฟังเสียงใดๆ

“พี่รอง ช่วยด้วย ข้า...ข้า...” ไม่วินฉิงไม่รู้จะเอ่ยปากเล่าสิ่งที่เกิดขึ้น
กับตัวนางอย่างไรดี

“น้องสาม เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เจ้ารีบบอกพี่รองเร็ว” ไม่วินเฟิงทรุดตัว
นั่งลงบนพูกของไม่วินฉิง ก่อนจะเอ่ยปากถามด้วยท่าทางห่วงใย

“พี่รอง ข้า...ข้า...” ใบหน้าของไม่วินฉิงแดงช้ำอย่างเก็บอาการเอาไว้
ไม่อยู่

“น้องสาม เกิดอะไรขึ้น” ไม่วินเฟิงเห็นไม่วินฉิงที่ปกติเป็นคนตรงไป
ตรงมามีอาการอื่นๆ อักๆ ความกังวลในใจก็ยิ่งสูงขึ้นเป็นเท่าตัว

“ข้า...” ไม่วินฉิงใบหน้าแดงช้ำ แม้แต่ลูกตาของนางก็ยังเต็มไปด้วย
เส้นเลือด หญิงสาวเบือนหน้าหนี สองมือกำเข้าหากันแน่น

“น้องสาม รีบพูดมาเร็วเข้า ไม่มีเรื่องใด พี่รองยอมจัดการให้เจ้าได้
แน่ เจ้าอยากพบหนานกงหลิววินใช่หรือไม่ ข้าจะให้คนไปตามเขาเข้ามาหา
เจ้า” ไม่วินเฟิงใคร่ครวญแล้วว่าต้องเป็นเช่นนั้นแน่ เขาจึงหมั่นตัวผลไป

“พี่รอง!” ไม่วินฉิงคว้าชายเสื้อไม่วินเฟิงเอาไว้อย่างรวดเร็ว “ไม่
อย่าไป!”

“ถ้าเช่นนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้นเล่า เจ้าก็พูดมาสิ!” ไม่วินเฟิงขึงตาใส่
อีกฝ่ายด้วยความร้อนใจ

“ข้า...ข้า...ถูกกัด...” ไม่วินฉิงมุดหน้าเข้าไปใต้ผ้าห่ม ก่อนจะยอมเปล่ง
เสียงอีกอึกฟังไม่ชัดจนเท่าไรนักออกมา

“ถูกกัดที่ใดกัน” ไม่อ้วนเพิ่งที่ได้ยินไม่ถนัดเอ๋ยปากถามขึ้นอีกครั้ง

“...” ศีรษะของไม่อ้วนจึงยังมุดอยู่ที่ใต้ผ้าห่มราวกับนกกระจอกเทศ
มุดดิน น้ำเสียงของนางแผ่วเบา

ไม่อ้วนเพิ่งเริ่มรำคาญใจ เขายื่นมือไปกระชากผ้าห่มออกจากตัวอีกฝ่าย
เวลานี้ใบหน้าของไม่อ้วนแดงก่ำ แดงราวกับกุ่มตัมก็มีปาน ไม่อ้วน-
เพิ่งก็ทำใจคนสมองทึบไม่ เขาตระหนักได้อย่างรวดเร็วว่าไม่อ้วนจะต้องถูกกัด
ในที่ลับแน่ๆ

ทว่าในดินแดนเปลี่ยนร่างเช่นนี้จะไปตามหมอที่ไหนได้ ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ
ครานี้ไม่อ้วนจึงแอบหลบเดินทางมาด้วย นางไม่ได้นำสาวใช้ติดตัวมาด้วย
สักคน เรื่องนี้...คิดๆ ดูแล้ว ไม่อ้วนเพิ่งก็ตัดสินใจชักใช้ให้รู้คำตอบซัดๆ เสียก่อน

“เด็กดี บอกพี่รองมา เจ้าถูกกัดที่ใดกัน” น้ำเสียงของไม่อ้วนเพิ่งอ่อนโยน
รอยยิ้มอ่อนของเขาชวนให้หลงใหล

ไม่อ้วนจึงพูดไม่ออกจริงๆ ทว่านิ้วเรียวยาวของนางชี้ไปยังยอดดอกของ
ตนเอง

“เอ่อ...” ไม่อ้วนเพิ่งใบหน้าร้อนผ่าวในทันที เจ้าตัวไรคำพูด ตำแหน่งนั้น
เขาจนปัญญาจะตรวจอาการให้ได้ ทว่าจากที่เหลือบตามองเพียงชั่วแวบ
ชายหนุ่มก็พบว่ายอดดอกของน้องสามบวมโตขึ้นมาไม่น้อยจริงๆ

“เจ้ารออยู่ที่นี้ก่อน ข้าจะไปตามคนมา” ไม่อ้วนเพิ่งลุกพรัดขึ้น ทว่ายังไม่
ทันหมุนตัวกลับ ไม่อ้วนจึงก็คว้าอีกฝ่ายเอาไว้ได้เสียก่อน

“พี่รอง ท่านจะไปตามใครกัน” ใบหน้าของไม่อ้วนจึงแดงก่ำสลับขาวซีด
เมื่อที่คว้าไม่อ้วนเพิ่งเอาไว้สั้นเท่านั้น รวกับขมกลั่นความเจ็บเอาไว้ไม่ไหว

“จื่อเหียยน” ไม่อ้วนเพิ่งรู้ว่าไม่อ้วนจึงไม่ชอบหน้าชูลั่ว เพราะเหตุนี้
จึงไม่เอ่ยชื่ออีกฝ่ายขึ้นมา

“ไม่ได้!” ไม่อ้วนจึงหวีดร้องออกมา “นั่งแพศยาจื่อเหียยนกับชูลั่วจะ
ซ้ำเติมข้าสิไม่ว่า มีหรือที่จะช่วยเหลือข้า หรือต่อให้นางจำใจช่วยข้าจริง หากนาง
โพยหน้าเรื่องนี้ออกไปแล้ว ข้ายังจะมีหน้าอยู่บนโลกนี้อีกอย่างนั้นหรือ พี่รอง

ท่านจะไปตามนางไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด!”

เมื่อวันเพ็ญดูใบหน้าของอีกฝ่ายด้วยความกังวลและจนปัญญาอยู่ในที่ “ในขณะเดินทางนี้ก็มีแค่พวกนางทั้งสองคนเท่านั้นที่เป็นสตรี ไม่ไปตามนางแล้วจะให้ไปตามใครกันเล่า” เมื่อวันเพ็ญล้มผัสไปบนใบหน้าของเมื่อวันฉิงก่อนจะพบว่าผิวของนางร้อนระอุ อุณหภูมิสูงขึ้นจนน่าตกใจ นี่ไม่ใช่อุณหภูมิที่สูงขึ้นเพราะความเขินอายเป็นแน่

“ถึงอย่างไรก็ห้ามไปตามพวกนาง อีกอย่าง...พวกนางก็ไมรู้เรื่องอันใดสักอย่าง ต่อให้ตามตัวมาแล้วจะช่วยอะไรได้เล่า!” พุดจบเมื่อวันฉิงก็พลันรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่เล่นเข้ามาเป็นริ้วๆ นางสูดหายใจเย็นเยียบด้วยความปวดร้าว

เมื่อวันเพ็ญเองก็รู้สึกว่สิ่งที่เมื่อวันฉิงเอ่ยมานั้นมีเหตุผลอยู่เหมือนกัน “ถ้าเช่นนั้น...” เมื่อวันเพ็ญล่งเล ชายหนุ่มสูดหายใจลึกๆ “พี่รองช่วยดูอาการให้เจ้าดีหรือไม่”

ฟ้าดินเป็นพยาน เมื่อวันเพ็ญเป็นกังวลอาการบาดเจ็บของน้องสามด้วยใจจริง หาได้มีความคิดต่ำช้าอันใดไม่ เมื่อวันฉิงเองก็รู้ดีว่านอกจากพี่รองของนางแล้วคงไม่มีใครช่วยเหลือนางได้อีก ดังนั้นเจ้าตัวจึงพยักหน้าตอบรับอย่างชัดเจน

“พี่รอง ท่านออกไปกำชับให้คนเฝ้าด้านนอกเอาไว้ให้ดี หากมีคนโผล่พรวดเข้ามาละก็...” เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีของนาง เมื่อวันฉิงอดไม่ได้ที่จะคิดให้รอบคอบ

เรื่องนี้มีเพียงนางและพี่รองรู้กันเพียงแค่สองคน พวกเขาไม่มีทางแพร่พรายออกไปแน่... คงจะไม่เกิดเรื่องที่ไม่คาดหมายขึ้น

เมื่อวันเพ็ญตบศีรษะตัวเอง โฉนเขาถึงลืมนเรื่องนี้ไปเสียสนิท ชายหนุ่มก้าวยาวๆ ออกไปด้านนอก พอเห็นหัวหน้าทหารองครักษ์ก็โบกมือเรียกอีกฝ่ายให้เข้ามาหา

“คุณชายรอง มีเรื่องใดจะสั่งขอรับ” หัวหน้าทหารองครักษ์ค้อมตัวคารวะ

ด้วยความเคารพ

โม่อ้วนเพิ่งไพล่มือทั้งสองข้างไว้ด้านหลังพลาถยัดตัวตรง ก่อนจะกระแอมออกมาด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “ข้าจะรักษาอาการป่วยให้คุณหนูสามตลอดระยะเวลาี้ห้ามผู้ใดรบกวนเด็ดขาด เจ้านำคนมาเฝ้าไว้ด้านนอก ห้ามให้ใครเข้ามาเยี่ยม เข้าใจหรือไม่!”

ยามที่เอ่ยประโยคหลัง โม่อ้วนเพ็งก็บ่นหน้าขรึม น้ำเสียงเต็มไปด้วยอำนาจอันน่าเกรงขาม

“ข้าอ่ยรับทราบ!” หัวหน้าทหารองครักษ์มีสีหน้าสำรวมในทันที ก่อนจะได้รับคำอย่างเคร่งครัด

“อือ” โม่อ้วนเพ็งพยักหน้าหงึกๆ จากนั้นก็หมุนตัวกลับเข้าไปในกระโจม แล้วปิดม่านลงอย่างแน่นหนา ทว่าชายหนุ่มกลับรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่ภายในใจตลอดเวลา รวกับว่าเขากำลังทำเรื่องผิดศีลธรรมจรรยาอย่างไรรายนั้นเอื้อ...โม่อ้วนเพ็งเก็บความคิดพิลึกพิลั่นเอาไว้ในใจ ก่อนจะก้าวเร็วๆ ไปหยุดอยู่ข้างกายโม่อ้วนฉิง

พอเห็นโม่อ้วนฉิงบนฟูกนอน จิตใจของโม่อ้วนเพ็งก็ตึงวูบจนสุดกู่ โม่อ้วนฉิงในยามนี้เบหน้าขาวซีดราวกระดาศ หน้าผากขึ้นไปด้วยเหงื่อ นางปรือสายตาลื่อนรางขึ้นมองโม่อ้วนเพ็ง

“พี่รอง ข้าเจ็บเหลือเกิน...” โม่อ้วนฉิงร้องไห้สะอึกสะอื้น เสียงขาดเป็นห้วงๆ

“พี่รองจะช่วยรักษาตัวเอง เด็กดี ไม่ต้องกลัว” โม่อ้วนเพ็งสลดความคิดฟุ้งซ่านออกไปจากสมอง ก่อนจะถอดเสื้อของโม่อ้วนฉิงออก แม้ว่าทั้งสองคนจะเป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกัน แต่ถึงอย่างไรก็เป็นชายหญิง โม่อ้วนฉิงได้แต่หลุบตาไปทางอื่นอย่างกระดากอาย

พอเห็นบาดแผลที่หน้าอกของโม่อ้วนฉิง โม่อ้วนเพ็งก็ตัวแข็งทื่อไปโดยพลัน

“นี่...นี่มัน...” โม่อ้วนเพ็งตะลึงงัน “หากคาดไม่ผิดละก็ น้องสาม เจ้า

ต้องพิษเยวียนยังครึ่งก้าว”

“พิษเยวียนยังครึ่งก้าว... มันคืออะไรกัน” โม่อวินจึงขมกลืนความเจ็บปวด เอ่ยถามเสียงแผ่ว

“มันคือ...” มันคือหนึ่งในยาปลูกกำหนดอย่างไรเล่า โม่อวินเพิ่งจะมีหน้าอธิบายเรื่องนี้กับน้องสาวของตนเองได้อย่างไรกัน ดังนั้นเจ้าตัวเองทำได้เพียงอธิบายกว้างๆ “มันเป็นพิษที่ทำให้เกิดภาพลวงตา หากจะว่าตามหลักแล้ว พิษเยวียนยังครึ่งก้าวนี้น่าจะเป็นพิษจากเขี้ยวงู แล้วโดนถึงได้...” ที่นี้เป็นยอดเขาหิมะ ภูพิษจะโผล่มาจากที่ใดได้ โม่อวินเพิ่งยังคิดยิ่งจน

“พี่รอง ข้าปวดมากเลย...ถ้าท่านรู้จักพิษชนิดนี้ ท่านก็ต้องรู้วิธีถอนพิษใช่หรือไม่ พี่รอง ข้าขอร้อง ท่านรีบช่วยดิ้นเออร์เร็ว ข้าเจ็บปวดเหลือเกิน...” น้ำตาแห่งความปวดร้าวของโม่อวินจึงไหลรินลงมาจนเปียกปอนปกคลุมหน้าไปหมด

โม่อวินเพิ่งลำบากใจเป็นที่สุด ว่ากันตามตรง ใ้ว่าเขาจะไม่รู้วิธีถอนพิษเยวียนยังครึ่งก้าว หากช่วยนางถอนพิษ เขาย่อมต้องล่วงเกินอีกฝ่ายเป็นแน่... หญิงที่นอนอยู่ตรงหน้าคือน้องสาวสายเลือดเดียวกับเขา

“พี่รอง...” โม่อวินจึงยังวิงวอนขอความช่วยเหลือไม่หยุด

“พี่รองจะไปตามคนมาช่วยเจ้า!” โม่อวินเพิ่งหุดหุใจยิ่งนัก

“ท่านจะไปตามใคร” โม่อวินจึงรู้สึกว่านางปวดร้าวจนใกล้จะขาดใจตายอยู่แล้ว

“หนานกงหลิววิน!” โม่อวินเพิ่งกำหนดแน่ว่าท่านพ่อจะผูกสัมพันธ์ด้วยการสมรสกับราชสกุลหนานกงมิใช่หรือ ถึงตอนนั้นหนานกงหลิววินก็จะเป็นพระสวามีในอนาคตของเจ้า หากให้เขาทำเรื่องนี้ย่อมเหมาะสมที่สุดแล้ว”

ชายหนุ่มเอ่ยออกไปเช่นนั้น...และโม่อวินจึงก็เห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ อย่างเต็มที่ หากโยนหน้าที่ให้หนานกงหลิววิน แบบนี้มีเท่ากับทำให้ข้าสวกลายเป็นข้าสูกหรือหรือ ถึงตอนนั้นหนานกงหลิววินจะเลี่ยงการสมรสกับนางก็คงมิได้แน่

“ได้ พี่รอง ท่านรีบไปเถิด” รอยยิ้มผุดวาวขึ้นในแววตาของโม่อ้วนจึงจู่ๆ นางก็รู้สึกว่าการถูกพิษเวรียนยังครั้งก้าวอะไรก็เป็นเรื่องดีเหมือนกัน

ดวงตานิ่งเรียบของโม่อ้วนเพ่งปรายมองโม่อ้วนจึง พอเห็นสีหน้าเขินอายของอีกฝ่ายแล้วก็อดตกใจไม่ได้... นางคงไม่ได้ลอบวางยาพิษตัวเอง จากนั้นก็ตั้งใจให้เขาไปตามหานางหงหลิววัน แล้วก็... โม่อ้วนเพ่งแทบไม่กล้าคิดอะไรอีก ได้แต่ก้าววาวๆ ออกจากกระโจมไป

โม่อ้วนเพ่งแทบจะหะเล่ลัวมายังกระโจมของนางหงหลิววัน ทว่าภายในกลับว่างเปล่า เขาเรียกตัวองครักษ์ผู้หนึ่งมาไต่ถาม ถึงได้รู้ว่าเมื่อคืนนางหงหลิววันไม่ได้อยู่ที่กระโจมของตัวเอง แต่อีกฝ่ายไปอยู่กับซูลัวตลอดทั้งคืน ด้วยเหตุนี้โม่อ้วนเพ่งจึงพรวดพราดตามไปที่กระโจมของซูลัว พอเดินมาถึงด้านหน้ากระโจม เขาก็เห็นซูลัวเฝ้าอยู่ด้านนอก

“ท่านพี่นางหงเล่า” โม่อ้วนเพ่งเอ่ยถามขึ้นโดยไม่อ้อมค้อม

ซูลัวเหลือบตามองอีกฝ่ายด้วยแววตาเรียบเรื่อย น้ำเสียงของนางเฉยชาและเยือกเย็น “เขากำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการฝึกฝน ห้ามใครรบกวนเด็ดขาด คุณชายรองมีธุระอันใด”

“ข้าจะเข้าไปพบเขา!” โม่อ้วนเพ่งเปิดม่านกันอย่างไม่รีรอ

มุมปากของซูลัวยกสูงขึ้นเป็นเชิงกิ่งยี่ม นางเดินเฝ้านามมาหยุดอยู่ที่ทางเข้ากระโจม กระบี่เจืองอิงปรากฏขึ้นในมือข้างหนึ่ง “ข้าบอกแล้วว่าห้ามใครรบกวนนางหงเด็ดขาด”

“เจ้า...” โม่อ้วนเพ่งคิดไม่ถึงเลยว่าสตรีท่าทางบอบบางที่พบเมื่อวานวันนี้กลับดูแข็งแกร่งถึงเพียงนี้

ซูลัวยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ไม่หวั่นไหวให้แม่เพียงครึ่งก้าว น่าขันชะมัด เวลาเช่นนี้จะหลีกเลี่ยงได้อย่างไร หากนางหลีกเลี่ยงให้ มีเท่ากับประเคนบุรุษของตนให้ผู้อื่นหรือ นางโง่ถึงขนาดนั้นหรือไรกัน

“เรื่องเกี่ยวพันกับความเป็นความตาย แม่นางซูลัวช่วยหลีกเลี่ยงด้วย!” โม่อ้วนเพ่งปัดซูลัวไปอีกทาง

แต่ที่เขาคาดไม่ถึงก็คือ ชูลัวไม่ได้ยับเขยื้อนเลยแม้เพียงนิด ทว่ากระบี่
ในมือของนางราวกับมีจิตวิญญาณ พัว... มันพุ่งทะยานออกมาแล้วปาดเข้าที่
ลำคอของโม่อวินเพื่อง่ายๆ

“กระบี่เล่มนี้...” โม่อวินเพ่งไม่ทันระวังตัวเกือบถูกระบี่แทงลั่นลายลง
เสียแล้ว หลังจากที่หลบเลี่ยงได้อย่างหวุดหวิด คุณชายรองสกุลไม้ก็ถอยวบ
ไปด้านหลังหนึ่งก้าวอย่างกริ่งเกรง

กระบวณท่านี้ของชูลัวทำเอาโม่อวินเพ่งตระหนกขึ้นมา เพราะชายหนุ่ม
คาดไม่ถึงว่าชูลัวไม่เพียงแต่มีสัตว์วิเศษที่แข็งแกร่งถึงสองตัว ในมือของนาง
ยังมีกระบี่วิเศษเปี่ยมวิญญาณอีกเล่มหนึ่งด้วย โม่อวินเพ่งรู้สึกหวาดหวั่นขึ้น
ในใจ ถ้าเขาประลองยุทธ์กับชูลัว หญิงสาวยังไม่ต้องลงมือเองด้วยซ้ำ แค่อ้าย
ไฟตายที่นางมีอยู่ในมือมากมายเท่านั้น แม้แต่เขาซึ่งเป็นผู้มียุทธ์ชั้นเก้า
ต่อให้สู้สุดกำลังก็ไม่แน่ว่าจะเอาชนะอีกฝ่ายได้ พอคิดเช่นนั้นแล้วโม่อวินเพ่งก็
หวาดกลัวชูลัวอยู่ในใจลึกๆ

สิ่งที่ชูลัวต้องการก็คือทำให้โม่อวินเพ่งกริ่งเกรงนางนั่นเอง ขอเพียงแค
เขารู้สึกกริ่งเกรงนาง อีกฝ่ายย่อมไม่กล้าทำอะไรบู่มบ่ามเป็นแน่ แบบนี้นางก็
จะซื้อเวลาเพื่อให้หนานกงหลิววั้นฟื้นคืนพลังยุทธ์ได้มากขึ้น ตอนนี้สิ่งที่ชูลัว
ต้องการมากที่สุดก็คือเวลา และสิ่งที่นางจำเป็นต้องทำมากที่สุดก็คือ ‘ยื้อเวลา’

หลังจบไปหนึ่งกระบวณท่า ชูลัวเก็บกระบี่เจืองอิง มองโม่อวินเพ่งด้วย
สีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “คุณชายรอง ดูท่าแล้วท่านคงไม่ได้ยินดีตอนรับเรา
ไปเป็นแขกที่วังเว่ยยังอย่างที่เราพูดกระมัง ในเมื่อเป็นแบบนี้ ถ้าเช่นนั้นเรา
ก็คงไม่ต้องไปวังเว่ยยังอีกแล้ว”

“ถูกต้อง พวกเราไม่ไปวังเว่ยยังแล้ว!” ไม่รู้ว่าเป่ยเจินอิงโผล่พรวดมา
จากที่ใด ชายหนุ่มถลึงตาใส่โม่อวินเพ่งด้วยความขุ่นข้อง

“นั่นสิ เดิมทีเราก็คงได้อยากเดินทางไปวังเว่ยยังไม่ ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้า
เป็นคนนอกปากเขี้ยว ใครจะอยากไปกัน ฮี! ในเมื่อเป็นแบบนี้ ถ้าเช่นนั้นก็
ไม่ต้องไปวังเว่ยยังอีก” จ้อเหยียนเซิดคางขึ้นพลาบปรายตามองโม่อวินเพ่งอย่าง

โอหัง

วินาทีนั้นโม่อวินเพิงรู้สึกเหมือนศีรษะของเขาพองขยายขึ้นมา ก่อนหน้านี้ลำบากแทบตายกว่าจะซื้อเชิญคนเหล่านี้ให้เดินทางไปด้วยกันได้ มาตอนนี้บอกว่าจะไม่ไป แบบนี้เขามีเสียหายน้อยยับหรือไร จากกระบวนท่าเมื่อครูของซูลัว หากว่าต้องใช้กำลังกันจริงๆ แม้ว่าจะสามารถมีชัยเหนืออีกฝ่ายได้ แต่วงเว่ยยังก็ต้องเสียหายไปมากมายอยู่ดี

หลังจากไคร่ครวญดีแล้ว โม่อวินเพิงก็จำต้องยอมรับความจริง เขาฝันยิ้มเพื่อนออกมา ก่อนจะยกสองมือขึ้นขอขมา “น้องสาวของข้าจู่ๆ ก็ป่วยด้วยโรคประหลาด ข้าจึงร้อนใจเกินไป เมื่อครูเสียมารยาทออกไป ขอทุกท่านอย่าถือสา”

“หนานกงหาได้วิธีการรักษาคนป่วยไม่” ซูลัวเอ่ยขึ้นอย่างเย็นชา

“ถูกต้องๆ ข้าทราบดี” โม่อวินเพิงทำได้เพียงโยนความคิดที่จะเปลี่ยนข่าวสารให้เป็นข่าวลือทิ้งไป ก่อนจะผละมาอย่างจนปัญญา เป่ยเงินอิงที่เห็นอีกฝ่ายรีบร้อนจากไปแบบนั้นก็อดสงสัยขึ้นไม่ได้

“โม่อวินเพิงเป็นอะไรไป หรือเขามาเพื่อหยั่งเชิงพิรุธ?” เป่ยเงินอิงกระซิบถามซูลัวเสียงต่ำ

“มิใช่เช่นนั้น” ซูลัวกลอกตาไปมา แว่ตาแฝงรอยยิ้มหัว จากนั้นก็กระซิบต่ำๆ ข้างหูเป่ยเงินอิงและจื่อเหยียน

“พรีด...” ซูลัวเล่ามาได้เพียงครึ่ง ทั้งสองคนก็พ่นเสียงหัวเราะออกมา สีหน้าของเป่ยเงินอิงดูเกินจริง เจ้าตัวกุมท้องเอาไว้แล้วหัวเราะจนแทบสิ้นเรี่ยวสิ้นแรง

“โอ้ย...โอ้ย ท้องข้า...จะเป็นตะคริวอยู่แล้ว” เป่ยเงินอิงหัวเราะจนหายใจไม่ทัน เขาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงร้ายกาจ “พี่สะใภ้ ลูกไม้เนื้อดีของท่านเหี่ยมโหดนัก แต่ข้าชอบ...ชอบใจเหลือเกิน”

“มันจะกระไรนักเชียว แค่นิดหน่อยเท่านั้น รออีกเดี๋ยวเถิด พวกเจ้าจะได้ดูละครสนุกๆ” ซูลัวตอบมือพลา่งยิ้มอย่างลึกลับเจ้าเล่ห์

“ยังมีต่ออีกหรือ” จ้อเหยียนรู้สึกสนุกขึ้นมาเช่นกัน นางรู้อยู่แล้วว่าหากอยู่ข้างกายลั่วล้วย่อมต้องมีเรื่องสนุกๆ มากมายรอนางอยู่แน่นอน แบบนี้สนุกกว่านั่งชิมกะทืออยู่ที่เมืองเลี่ยนอวี้นัก

“อ้อ รับรองว่าหลังจากนี้จะยิ่งมีสีสันกว่าเดิม” ชูลั่วเอ๋ยขึ้นด้วยความมั่นใจ คำพูดของนางกระตุ้นความตื่นตัวของเป่ยเจินอิ่งและจ้อเหยียน สองคนได้แต่รีบเร้าชูลั่วไม่หยุด

“เอาอย่างนี้แล้วกัน พวกเจ้าสองคนตามข้ามา พวกเราค่อยๆ เดินไปน่าจะใช้เวลาแล้ว” ชูลั่วหัวเราะอย่างคนที่มีแผนการในใจพลางสั่งความสหายทั้งคู่

หนานกงหลิววินยังคงเก็บตัวอยู่ในกระโจม ดังนั้นชูลั่วจึงทิ้งกระบี่เจิงอิ่งเอาไว้ ทั้งกระบี่เจิงอิ่งและกระบี่ชื่อเซียวล่วนเป็นกระบี่ที่มีจิตวิญญาณ หากเกิดอันตรายใดๆ ขึ้นมา มันก็สามารถเข้าต่อสู้ได้ด้วยตนเองทุกเมื่อ ข้าพลิงยุทธ์ของพวกมันก็แก่ล้ามีไชน้อย ด้วยเหตุนี้ชูลั่วจึงไม่กังวลกับหนานกงหลิววินสักเท่าไรนัก

เวลานี้โม่อวินเพิ่งรู้สึกสับสนใจอย่างยิ่ง พิชะเวียวนยังครึ่งก้าวออกฤทธิ์รวดเร็วมาก หากไม่รีบรักษาต้องเสียชีวิตลงในสามชั่วยาม เรียกได้ว่าเป็นยาพิษประหลาดรุนแรงเลยทีเดียว แต่วิธีถอนพิษนั้นหาได้ยากเย็นไม่ แค่อวดูตพิษออกมา จากนั้นก็ดื่มโอสถบรรเทาอาการก็พอจะรักษาให้หายได้แล้ว ทว่าปัญหาตอนนี้คือ...บาดแผลของโม่อวินจึงอยู่ที่ยอดดอกของนาง สำหรับอิสตรีแล้วมันเป็นตำแหน่งที่อ่อนไหวเป็นพิเศษ...จะให้ใครมาดูตพิษให้ได้เล่า โม่อวินเพิ่งคิดจนปวดหัว เขาเคยคิดว่าจะหาองค์กรรักษักคนมาดูตพิษให้ จากนั้นก็ปิดปากมันผู้นั้นเสีย ทว่าน้องสาวของเขาก็ต้องแปดเปื้อนอยู่ดี...

โม่อวินเพิ่งคิดหาวิธีอื่นไม่ออกจริงๆ จำใจต้องกลับไปยังกระโจมของโม่อวินจึงเพียงลำพัง

“พี่รอง ท่านพี่หนานกงเล่า...” ยามนี้ใบหน้าของโม่อวินจึงเบิกขึ้นไป

ด้วยเม็ดเหงื่อ สติของนางเลื่อนลอย ทว่าในใจกลับจดจ่ออยู่แต่กับหนานกง หลิววีน เพราะเหตุนี้เจ้าตัวจึงฝืนไม่ให้ตนเองหมดสติไป

“หนานกง...เขา...เขากำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการฝึกฝนพลัง ดังนั้นจึงไม่สะดวกที่จะแวะมา” โม่อวีนฟังเอ่ยคำพูดของซูลั่วออกมา

โม่อวีนจึงหันมามองในทันที “ท่านพี่หนานกง...ทำไมถึงทำแบบนี้” เรื่องเกี่ยวพันกับความเป็นความตายของนาง ทว่าหนานกงหลิววีนกลับไม่ยอมช่วยเหลือ

“พี่รอง...ข้าใกล้จะตายแล้ว...ใช่หรือไม่ ข้าเจ็บปวด เจ็บปวดเหลือเกิน...” โม่อวีนจึงสะอื้นแผ่วเบา นางรู้สึกว่หน้าอกของนางบวมเป่งจนจะตายอยู่แล้ว เจ็บปวดมากเหลือเกิน

โม่อวีนฟังขบขมแค้นแน่น ฝ่ามือทั้งสองข้างกำเข้าหากัน ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึก “น้องสาม ไม่ต้องกลัว พี่รองจะช่วยเจ้าเอง!” โม่อวีนฟังตัดสินใจได้ในที่สุด เขาก้าวขึ้นมาข้างหน้า เลิกผ้าห่มที่คลุมกายโม่อวีนจึงออก ก่อนจะไม่มัวตัวลงไปอย่างชนิดตายเป็นตาย...

ตอนที่โม่อวีนฟังกำลังดูดีพิษให้โม่อวีนจึงด้วยความสับสนใจอยู่นั้น ทางด้านซูลั่วก็อุ้มจิ้งจอกเทพเก้าหางเอาไว้ในอ้อมแขน พลังเดินตรงมายังกระโจมของโม่อวีน

กระโจมของโม่อวีนจึงอยู่ไม่ไกลจากกระโจมของนางนัก เพียงครู่เดียวก็เดินมาถึง พอเห็นองครักษ์ทั้งสี่นายที่เฝ้าอยู่ด้านนอก มุมปากของซูลั่วก็ผุดรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“พี่สะใภ้ รอยยิ้มของท่านทำไมชวนให้ชนลูกชนพองเช่นนี้” เปยเจินอิงร้องออกมา

“แค่นี้จะกระไรกันเชียว เดี่ยวละครที่เจ้าจะได้เห็นนี่ละถึงจะเรียกว่าชนลูกชนพอง” ซูลั่วค่อนข้างขำใส่อีกฝ่าย จากนั้นก็กระซิบแผ่วเบากับจิ้งจอกเทพเก้าหาง

เมื่อคืนมังกรเทพน้อยทำภารกิจลุล่วงไปแล้ว แต่ซูลั่วก็เกรงว่าโม่อวีน-

จึงจะจำมันได้ ดังนั้นครั้งนี้จึงเปลี่ยนเป็นจิ้งจอกเทพเก้าหางแทน เพราะอย่างไรเสีย สัตว์วิเศษทั้งสองตัวนี้ก็ฉลาดเป็นกรดอยู่แล้ว

พอได้รับคำสั่งจากซูลัว จิ้งจอกเทพเก้าหางก็กระโดดตื๊ดตื๊ดเข้าไปในกระโจมของโม่อวินฉิ่งทันที

“โอ๊ะ! จิ้งจอกเทพเก้าหางของข้า อย่าวิ่งไปไหนนะ” ซูลัวทำหน้าถอดสีได้ในพริบตา เสียงร้องตกใจของนางฟังดูเหมือนจริงยิ่งนัก จากนั้นหญิงสาวก็วิ่งตามไปติดๆ ยังทิศทางเดียวกับจิ้งจอกเทพเก้าหาง

จื่อเหยียนกระซุกคอใส่เป่ยเจินอิง “ยังมัวตะลึงอะไรอยู่ รีบตามไปเร็วเข้า” พูดจบนางก็ก้าวยาวๆ ตามหลังซูลัวไป

สีหน้าเป่ยเจินอิงดูสนุกและตื่นเต้นขึ้นมาทันที ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่าซูลัวพาพวกเขามาที่นี่ทำไมกัน แค่อัดถึงฉากเหตุการณ์เร่าร้อนที่จะได้เห็น... เป่ยเจินอิงก็รู้สึกเลือดลมแล่นพล่านไปทั้งกาย ชายหนุ่มวิ่งตามหญิงสาวทั้งสองไปด้วยความเร็วปานหะ

จิ้งจอกเทพเก้าหางเคลื่อนไหวรวดเร็วปานสายฟ้า องค์กรฯ ทั้งสี่ที่เฝ้าอยู่ด้านนอกกระโจมของโม่อวินฉิ่งรู้สึกเหมือนตาลายขึ้นมาในวินาทีที่เงาสีขาวปรากฏาขึ้น พอลืมตาขึ้นอีกครั้งก็ไม่เห็นอะไรเสียแล้ว

“โอ๊ะ! เจ้าจิ้งจอกเทพเก้าหางของข้า” ซูลัวพุ่งตัวเข้าไปด้านในกระโจมโม่อวินฉิ่งด้วยความเร็วสูงสุด

“แม่นางซู่ ที่นี้เป็นกระโจมของคุณหนูสาม ท่านจะเข้าไปไม่ได้...” หัวหนาทหารองครักษ์ปฏิบัติตามคำสั่งจากโม่อวินเฟิงเป็นอย่างดี หนึ่งในนั้นรีบเข้ามาขวางหน้าเอาไว้

ทว่าจังหวะที่ก้าวเข้ามา เป่ยเจินอิงก็แทรกกลางระหว่างเขากับซูลัวเสียก่อน ชายหนุ่มดกอดครักษ์ผู้นั้นเอาไว้ ขณะที่จื่อเหยียนซึ่งอยู่อีกด้านก็เข้ามาขวางองครักษ์ที่เหลือเช่นกัน

ซูลัวกระซอกฝ่ามือผ่านด้านหน้ากระโจมออกอย่างรวดเร็วปานลูกธนู จากนั้นก็ยื่นหน้าเข้าไป...

ในเวลาเดียวกันนี้ โม่อวินเฟิงกำลังดูטיפะให้โม่อวินฉิงที่นอนอยู่บนฟูก ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมาด้วยความงงวย ตอนที่เห็นซูลัว เจ้าตัวก็สะดุ้งเฮือก แต่ใครจะรู้ว่าท่าทางของซูลัวกลับดูตกใจมากกว่าเขาเป็นร้อยเท่าพันเท่า!

“อ๊าๆๆ!” ซูลัวทำราวกับได้รับความสะเทือนใจอย่างหนัก นางปิดดวงตา ทั้งคู่เอาไว้พอลงร้องออกมาดังลั่น เสียงร้องของซูลัวดังก้องไปทั่วบริเวณ ทำเอา แผ่นดินสะท้าน ภูเขาสะเทือน พลังเสียงกังวานไปไกล ในอาณาบริเวณร้อยลี้ ต่างก็ได้ยินเสียงร้องของนางอย่างชัดเจน แล้วนับประสาอะไรกับคนที่อยู่ ล้อมรอบกระโจมเล่า

“เป็นอะไร เกิดอะไร เกิดอะไรขึ้น” เป่ยเจินอิงแสดงออกมาอย่างสมจริง เขาสะบัดลูกเต๋าสีหัวหน้าทหารองครักษ์จนฝายนั้นกระเด็นเข้าไปในกระโจม ก่อนตัวเองจะพรวดพราดตามเข้าไปอีกคน แค่วิบัติา ทุกคนที่อยู่ด้านนอก ก็กรูเข้ามาอยู่ภายในกระโจมของโม่อวินฉิง

“อ๊ะ! เป่ยเจินอิง จื่อเหยียน พวกเจ้ารีบไป รีบไปเร็วๆ” ซูลัวดิ้งไม้ ดึงมือเป่ยเจินอิงและจื่อเหยียนด้วยท่าทางตระหนก หวังจะลากอีกฝายออกวิ่งไปด้วยกัน

เป่ยเจินอิงที่เห็นภาพเหตุการณ์ตรงหน้าได้แต่ยืนตัวแข็งที่อราวกับ รูปปั้น ไม่ว่าซูลัวจะผลักจะดันอีกฝายขนาดไหน เขาก็ยืนนิ่งไม่ขยับอยู่เช่นนั้น

เป่ยเจินอิงผู้รักการแสดงเป็นชีวิตจิตใจเบิกตามองโม่อวินเฟิง จากนั้น ก็ชี้หน้าอีกฝายแล้วคำรามลั่นออกมา “เจ้า...เจ้า...เจ้าสัตว์นรก! เจ้าทำอะไร น้องสาวของเจ้า”

ตอนนี้โม่อวินเฟิงที่เห็นกลุ่มคนทั้งหมดบุกเข้ามาในกระโจมก็อับอาย แทบตายอยู่แล้ว พอมาได้ยินคำประณามของเป่ยเจินอิง ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนมี ก้อนเลือดมาจุกอยู่ที่ลำคอจนเกือบจะกระอักออกมา

เป่ยเจินอิงก้าวพรวดๆ เข้าไปคว้าตัวโม่อวินเฟิงขึ้นมา ก่อนจะตะโกน โวยวายดังลั่น “โม่อวินเฟิง! เจ้าสัตว์นรก! นางเป็นน้องสาวของเจ้านะ เป็น น้องสาวร่วมอุทรมารดาเดียวกัน เจ้ากำลังทำอะไรนาง”

ไม่วินเพิงถูกเปยเงินอิงหัวคอขึ้นมาอย่างไม่ทันทูรู้ตัว

จื่อเหียนที่ยืนดูอยู่ข้างๆ จนด้วยคำพูดเต็มที่ เปยเงินอิงซักจะแสดงละครเกินจริงไปหน่อยแล้วกระมัง เขาคิดว่าตัวเองเป็นที่สามของไม่วินนิงหรือไกรกัน คำต่อว่าต่อขานราวกับเป็นเรื่องของตัวเองอย่างไรรายนั้น ดังนั้นจื่อเหียนจึงค่อยๆ ลอบกระตุกแขนเสื้อของเปยเงินอิงเอาไว้เป็นสัญญาณว่าอย่าให้เกินจริงไปนัก เท่านั้นที่มากพอแล้ว

ยามนี้สภาพภายในกระโจมเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน ไม่วินนิงนอนเปลือยท่อนบนนอนอยู่เช่นนั้น ยอดปทุมถันของนางบวมเป่งและกลายเป็นสีม่วงช้ำ นางในยามนี้อยู่ในภาวะหมดสติ ไม่รับรู้เหตุการณ์ใดที่เกิดขึ้นตรงหน้าทั้งสิ้น นับว่าโชคที่ที่นางหมดสติไปเสียก่อน ไมอย่างนั้นมิหวังหญิงสาวได้โชคก็ระหว่าให้ล้มเพราะความอับอายเป็นแน่

เวลานี้ทหารองครักษ์ที่อยู่ด้านนอกพากันมองเหตุการณ์ด้านในกระโจมด้วยสายตาตกตะลึง แม้แต่หัวหน้าองครักษ์ก็ยั้งตะลึงพริ้งพริ้ว!

จึงหะนั้นเอง ชูลักวิ่งไปดึงตัวเปยเงินอิงเอาไว้ “เลี้ยวอิงจื่อ พวกเรารีบไปกันเถิด นี่เป็นเรื่องในครอบครัว พวกเราสอดมื่อไปยุ่งได้เสียที่ไหนกัน”

“แต่ว่า...! เจอปัญหาแล้วไม่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือหาชีวิตชีวาชาตรีไม่” เปยเงินอิงเซิดใบหน้าหล่อเหลาขึ้นพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงผดุงคุณธรรม “อีกอย่าง...ไม่วินเพิงทำเรื่องเช่นนี้ลงไป ช่างเลื่อมเสียชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลโดยแท้ หากเรื่องนี้แพร่ออกไปแล้วละก็...”

“แพร่ออกไปอะไรกันเล่า เจ้าไม่กลัวว่าอีกฝ่ายจะปิดปากเจ้าก่อนหรือไร” ชูลักทุบแขนของอีกฝ่ายอย่างเคื่องๆ “รีบปล่อยมือเร็ว เจ้าบีบคอคุณชายไม่จนใกล้จะหมดลมหายใจอยู่แล้ว”

“แต่ว่า...” เปยเงินอิงทำคอแข็ง ตั้งท่าจะเอ่ยกับชูลักด้วยเหตุผล

ทว่าชูลักกลับตึงตันไม่ฟัง นางโพล่งออกมา “เรื่องพรรคนี้น้อมเกิดขึ้นจากความสมัครใจ หมูจะหาม เจ้าเอาคานมาสอดเพื่ออะไรกัน ไม่แน่ว่าอีกฝ่ายอาจกำลังต่อว่าเจ้าอยู่ในใจว่าสอดมื่อยุ่งไม่เข้าเรื่องก็เป็นได้”

เปยเงินอิงกระจางแจ้งขึ้นมาโดยพลัน เขาคลายมือที่กุมคอเสื้อของโม่อวินเฟิงออก ก่อนจะช่วยบัตรอยยับย่นบนเนื้อผ้าเบาๆ “ที่แท้ก็ยินยอมพร้อมใจนี่เอง ถ้าเช่นนั้นข้าก็... หึๆ ข้าอุ่นหายเย็นไปนี่เอง เชิญพวกเจ้าต่อได้เลย เชิญๆ”

เปยเงินอิงปล่อยตัวโม่อวินเฟิง แล้วก็ตั้งท่าจะเดินนำขลุ่ยและจื่อเหียนออกจากกระโจมไป

“พวกเจ้าหยุดเดี๋ยวนี้นะ!” จังหวะนั้นเองที่โม่อวินเฟิงเพิ่งได้สติ เขารีบเรียกอีกฝ่ายเอาไว้ ขณะเดียวกันก็คว้าผ้าห่มคลุมร่างของโม่อวินหิงอย่างรวดเร็ว

“อะไรกัน คุณชายรอง เจ้าคิดจะสังหารคนปิดปากเช่นนั้นจริงๆ หรือ” เปยเงินอิงหมุนตัวกลับมาอย่างยโส สองมือกอดอก เลิกคิ้วพลาญปรายตามองอีกฝ่ายอย่างคนที่สูงส่งกว่า

โม่อวินเฟิงหน้าตึง ใบหน้าดำคล้ำแทบจะคั่นน้ำหมึกได้ ทว่าเจ้าตัวก็ยังต้องอธิบายออกมา “พวกเจ้าเข้าใจเหตุการณ์เมื่อครู่ผิดไปแล้ว เมื่อครู่ข้า... กำลังช่วยฉิงเอ๋อร์รักษาอาการบาดเจ็บ”

เปยเงินอิงยิ้มกริ่ม “อ้อ รักษาอาการบาดเจ็บ นั่นสินะ พวกเราเข้าใจแล้ว” พูดจบก็หันกลับแล้วเดินจากไปอีกครั้ง

โม่อวินเฟิงรั้งอีกฝ่ายเอาไว้โดยเร็ว หากปล่อยให้พวกของเปยเงินอิงจากไป ความเข้าใจผิดนี้คงไม่อาจแก้ไขได้อีกตลอดกาล

“ตำแหน่งที่ฉิงเอ๋อร์บาดเจ็บค่อนข้างเฉพาะเจาะจง เพราะฉะนั้นก็เลยดูเหมือน...แบบนั้น” โม่อวินเฟิงส่งสายตาเป็นเชิงว่า ‘อย่างที่พวกเจ้าเข้าใจ’

เปยเงินอิงพยักหน้า สีหน้าของเขาเคร่งขรึม ก่อนจะเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง “อ้อๆ พวกเราเข้าใจดี”

“เปยเงิน...” โม่อวินเฟิงแทบจะรำให้ โฉนเขาถึงรู้สึกว่ายังอธิบายก็ยังไม่ฟังดูไม่เข้าที่ ความรู้สึกเยี่ยงนี้เลวร้ายเหลือเกิน

เปยเงินอิงตบไหล่อีกฝ่าย ท่าทางสุขุมขึ้น “น้องโม่ หน้าอกของน้องสาว

เจ้ามีพิษจริงๆ ด้วย ดูริมฝีปากเจ้าเสียสิ บวมเป่งราวกับกุ้งเชี้ยวเชี้ยว ครั่งหน้า หากจะลักกินขโมยกินก็อย่าลืมหาเชื้อ ทำความสะอาดให้ดีทีละแก้วกัน” พูดจบ ชายหนุ่มก็พาซูลัวและจื่อเหียนเดินจากไปอย่างสง่าผ่าเผย

เมื่อวันเพ็ญได้ยินเช่นนั้นก็ทั้งร้อนใจทั้งขุ่นข้อง คำพูดสุดท้ายของเป่ย-เงินยิ่งแสดงออกชัดเจนว่าอีกฝ่ายยังคงเข้าใจเขาผิดอยู่ ฟาดินเป็นพยาน เขาหาได้กระทำการต่ำช้าสามานย์เช่นนั้นไม่ เมื่อวันเพ็ญยังคิดก็ยังร้อนใจ สุดท้ายก็กระอักเลือดออกมาอย่างขมกลืนเอาไว้ไม่อยู่

“คุณชายรอง!” หัวหน้าทหารองครักษ์ร้องขึ้นมาอย่างตระหนก ยามนี้ในใจของเขาทั้งกริ่งเกรงและหวาดกลัวอย่างหนัก หากเป็นไปได้เขาก็อยากจะหนีไปให้ไกล ยิ่งไกลยิ่งดี ไม่ขอพบเจอคนสกุลโม่อีกต่อไป

เสียงเรียกขานนั้นทำให้เมื่อวันเพ็ญนึกถึงหัวหน้าทหารองครักษ์ขึ้นมาทันที

พลัก! เมื่อวันเพ็ญสะบัดฝ่ามือออกไปอย่างหนักหน่วง ปากก็คำรามลั่นออกมา “ข้าบอกให้พวกเจ้าเฝ้าหน้ากระโจมเอาไว้ไม่ใช่หรือ! พวกเจ้ามัวทำอะไรกันอยู่! ทำไมถึงปล่อยให้คนพรวดพราดเข้ามาได้! ว้าวอย่างไร!”

เมื่อวันเพ็ญในยามนี้หาได้มีที่ทำอ่อนน้อมหรือพยายามแก้ไขความผิดเหมือนตอนที่อยู่ต่อหน้าเป่ยเงินยิ่งเมื่อครู่ไม่ บัดนี้คุณชายรองสกุลโม่อีสี่หน้า บิดเบิ้ลมึงทั้งจนทำให้ผู้ที่พบเห็นรู้สึกหวาดหวั่นสะท้านทรวง คำพูดของเขาแต่ละประโยคมาพร้อมกับกำปั้นที่กระแทกเข้าร่างกายหัวหน้าทหารองครักษ์ หลังจากปล่อยหมดทั้งสี่ออกไป กะโหลกของหัวหน้าทหารองครักษ์ก็ปริร้าว เจ้าตัวเบิกตากว้าง ก่อนจะล้มลงไปทั้งๆ ที่ดวงตาเบิกโพลง

“ไหนจะพวกเจ้าทั้งสามคนอีก!” เมื่อวันเพ็ญยังไม่หายเกรี้ยวกราด เขาสะบัดลูกเตะใส่คนที่เหลืออย่างโมโห

“คุณชายรอง โปรดไว้ชีวิตด้วย คุณชายรอง พวกเราไม่เห็นอะไรทั้งนั้น!”

“คุณชายรอง พวกเรารับรองว่าจะไม่เอ่ยคำใดออกไปทั้งสิ้น!”

“คุณชายรอง พวกเราจะยืนเคียงข้างท่านอย่างแน่นอน จะช่วยพิสูจน์ว่าท่านและคุณหนูสามเป็นผู้บริสุทธิ์!”

องครักษ์ทั้งสามตกใจจนใบหน้าซีดเผือด วาจาที่เอ่ยออกมาจึงฟังดูไม่เข้าที่นัก คำพูดแต่ละคำนั้นแท้จริงแล้วล้วนเป็นสัญญาณบอกรับให้เมื่อวันเพ็ญต้องกำจัดทั้งหมดทิ้งอย่างไม่มีทางเลือก

เมื่อวันเพ็ญโกรธจัด ตอนที่คิดจะซัดฝ่ามือใส่อีกฝ่ายให้ตายไปเสีย ทันใดนั้นก็รู้สึกว่บริเวณภายนอกเงียบกริบ... พอหันกลับไปมอง ชายหนุ่มก็มิโหจนเกือบจะกระอักเลือด ไฉนถึงได้มีทหารมากมายมาออกันแน่นอยู่ด้านหน้ากระโจมเช่นนี้ จู่ๆ พวกมันมารุมดูอะไรกัน

ตอนที่เมื่อวันเพ็ญกำลังขุ่นซึ่งอยู่นั้น เขาก็เห็นพวกทหารที่เหลือพากันถืออาวุธวิ่งตรงเข้ามา “คุณชายรอง! นักฆ่าเล่า? นักฆ่าอยู่ที่ใด”

เรื่องนี้ต้องเป็นฝีมือของพวกเป่ยเงินอิงอย่างแน่นอน มีแต่ฝ่ายนั้นเท่านั้นละที่สามารถทำเรื่องร้ายกาจถึงเพียงนี้ได้

“ไล่หัวไป! ไส้หัวออกไปให้หมด!” คุณชายรองผู้สุภาพอ่อนโยนมาโดยตลอดคลุ้มคลั่งออกมาอย่างไม่หวั่นกลัวลักษณะเป็นครั้งแรก ทำเอายอดฝีมือทั้งหลายแห่งวังเว่ยยังได้แต่มองหน้ากันเล็กลั่น

“แต่คุณชายเป่ยเงินบอกว่า...” หนึ่งในยอดฝีมือไม่กลัวตายถามโพล่งขึ้นมา

“คุณชายเป่ยเงิน? เจ้าแซ่เป่ยเงินหรือไรกัน เจ้าเป็นคนสกุลเป่ยเงินอย่างนั้นหรือ” เมื่อวันเพ็ญระเบิดคำพูดกลับไปอย่างเกรี้ยวกราดทันที “ไล่หัวไปออกไปให้หมด! ถ้ายังไม่ไป อย่าหาว่าข้าไม่ให้โอกาสพวกเจ้าอีก!”

ทันทีที่ลิ้นเสียง บรรดา ยอดฝีมือทั้งหลายก็แตกสือ จากนั้นก็โกยแน่น แม้แต่องครักษ์สามนายที่เกือบถูกลังหารปิดปากก็ยังฉวยโอกาสหนีตายออกไปด้วยเช่นกัน

บัดนี้ด้านในกระโจมจึงเหลือเพียงแค่เมื่อวันเพ็ญและเมื่อวันฉิงที่ยังนอนไม่ได้อิสต์อยู่ เมื่อวันเพ็ญมองเมื่อวันฉิงที่นอนอยู่บนพูก วินาที่นั้นชายหนุ่มมี

สีหน้าสับสนอย่างหนัก เขาทั้งศีรษะตัวเองอย่างอัศจรรย์ ก่อนจะเงยหน้าคำราม
ก้อง “สวรรค์! นี่ทำอะไรผิดไปอย่างนั้นหรือ”

หลังจากวุ่นวายใจอยู่พักใหญ่ โมอวินเพิ่งก็ออกคำสั่งและกำชับลูกน้อง
ว่า... ห้ามใครเอ่ยเหตุการณ์ในวันนี้ออกไปทั้งสิ้น หากใครพูด มันผู้นั้นต้อง
ตาย! ทันทีที่คำสั่งนี้หลุดออกไป ทั้งขบวนก็ตกอยู่ในความเงียบสงบ ไม่มีใคร
กล้าเอ่ยอะไรให้มากความออกมาอีกแม้แต่ประโยคเดียว

ภายในกระโจมของซูลัว

หลังจากที่ซูลัวได้ยินคำสั่งนั้น นางก็หัวเราะออกมาในทันที “โมอวินเพิ่ง
ผู้นี้หน้าสนใจแท้ๆ เชียว เขาคิดว่าเรื่องพรรคนี้จะจบลงเช่นนี้หรือไรกัน ฝันไป
เถิด”

“หมายความว่าอย่างไร หรือว่ายังมีตอนต่อไปอีก” เป่เจินอิงชะงัก
หน้ามาใกล้ซูลัวด้วยท่าทางสนใจ ก่อนจะเอ่ยขอร้องอีกฝ่าย “พี่สะใภ้
พี่สะใภ้ ท่านรีบบอกเร็ว ยังมีอะไรสนุกๆ อีกอย่างนั้นหรือ”

“นักปราชญ์กล่าวไว้ว่า ชาวโคมลอยยอมหยุดที่ผู้มีปัญญา โมอวินเพิ่ง
ทำเช่นนี้จะกลายเป็นยิ่งปิดบังก็ยิ่งฉาวโฉ่ และยังทำให้เรื่องนี้เลวร้ายลงอย่าง
ที่สุด” ซูลัวยกมูมปากสูงขึ้น ดวงตาของนางเป็นประกายแวววาว “พวกเจ้ารอดู
เถิด อีกไม่ช้าข้าจะมอบของกำนัลชิ้นใหญ่ให้โมอวินเพิ่ง”

“พี่สะใภ้ ช่วยบอกไว้ที” ริมฝีปากแดงสดของเป่เจินอิงเบ้าออกนิดๆ
ท่าทางสนใจใคร่รู้เป็นที่สุด

ซูลัวเคาะศีรษะอีกฝ่ายเบาๆ “บอกไว้ก็ไม่สนุกนะสิ รอดูเอาเถิด ถึงอย่างไร
ก็คงไม่นานนักหรอก”

“อือ” เป่เจินอิงลุบไปบนตำแหน่งที่ถูกซูลัวเคาะ ก่อนจะตอบตกลง
อย่างว่าง่าย

ทันทีที่คำสั่งของโม่อ้วนเฟิงแพร่ออกไป แม้ว่าภายนอกทุกคนจะไม่กล้าเอ่ยคำพูดวิพากษ์วิจารณ์ใดๆ ออกมาอีก ทว่าลับหลังเล่า มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ช่างอยากรู้อยากเห็น ข่าวลืออันน่าสะพรึงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องผิดศีลธรรมจรรยาที่น่าตื่นตระหนกเช่นนี้จะถูกกลบงายๆ ไปได้อย่างไรกัน

ด้วยเหตุนี้ ชาวซุบซิบที่แพร่สะพัดไปทั่วก็คือ...

“นี่ พวกเจ้าได้ยินกันหรือไม่”

“เรื่องอะไรหรือ”

“ว่ากันว่าคุณชายรองกับคุณหนูสาม เอ่อ...อย่างว่า...แล้ว”

“อย่างว่าอะไรกันเล่า”

“ก็อย่างว่านั่นละ เจ้าเข้าใจหรือไม่”

“หา? ไม่จริงกระมัง! พวกเขาเป็นพี่น้องกันแท้ๆ นะ!”

“ก็เพราะเป็นพี่น้องแท้ๆ นี่ละถึงได้เผ็ดร้อนถึงขนาดนี้!”

“เรื่องพรรคนี้จะพูดส่งเดชไม่ได้เชียวนะ”

“ส่งเดชที่ไหนกัน เรื่องนี้ข้าเห็นเองกับตา ตอนนั้นคุณชายรองบังคับให้คุณหนูสามทำเรื่องอย่างว่า ทว่ากลับถูกคุณชายเป่ยเงินขัดจังหวะเข้าเสียได้”

“อา! เผ็ดร้อนเกินไปแล้วกระมัง! ถ้า...ถ้า...ถ้าท่านประมุขรู้เรื่องนี้เข้าละก็...”

“เฮ้อ มิใช่เพราะในวังมีกฎข้อห้ามมากมายหรือ พอออกจากวังเว่ยยังมาได้ พวกเขาถึงทำตามอำเภอใจกันแบบนี้ ดูท่าแล้วคงจะอัศจรรย์น่าดู”

“มิน่าคุณหนูสามถึงได้แอบลอบออกมาจากวัง ที่แท้ก็เพื่อที่จะได้ เอ่อ...กับคุณชายรอง”

“ฮู... เรื่องนี้ข้าบอกกับเจ้าคนเดียวเท่านั้นนะ เจ้าห้ามบอกใครต่อโดยเด็ดขาด”

“อือๆ รู้แล้วๆ ข้าไม่พูดออกไปแน่!”

“นี่...เจ้าไดยินหรือยัง ว่ากันว่าคุณหนูสามตั้งครรภ์แล้วนะ เด็กในครรภ์ น่าจะเป็นลูกของคุณชายรอง!”

“หา! ไม่จริงกระมัง เผ็ดร้อนถึงเพียงนี้เชียว เจ้าไดยินใครพูดมา”

“เรื่องนี้มีคนรู้ตั้งมากมาย แต่คุณชายรองสั่งเอาไว้ว่าห้ามใครวิพากษ์วิจารณ์ หากว่าเขาบริสุทธิ์จริง เขาจะกล่าวคำพูดของคนอื่นหรือ”

“ก็จริง แต่เรื่องนี้มันก็...”

“ซู... เรื่องนี้ข้าบอกเจ้าแค่คนเดียวนะ เจ้าอย่าเล่าให้คนอื่นฟังเชียว”

“อือ รู้แล้วๆ ข้าไม่พูดแน่!”

...

“นี่ เจ้าได้ข่าวหรือไม่ ว่ากันว่าคุณหนูสามและคุณชายรองจะหนีตามกัน”

“อะไรนะ!”

“เป็นความจริง ว่ากันว่าคุณหนูสามตั้งครรภ์ลูกของคุณชายรอง ทั้งคู่กำลังเตรียมหาที่ที่ไม่มีใครรู้จักเพื่อเริ่มชีวิตใหม่ร่วมกันอย่างสงบสุข”

“ไม่จริงกระมัง ไม่น่าจะเป็นไปได้”

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ นี่เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน! ซู... เรื่องนี้ข้าบอกเจ้าเพียงคนเดียวนะ เจ้าอย่าบอกใครล่ะ!”

“อือ รู้แล้ว รับรองไม่บอกใครแน่”

...

เสียงซุบซิบนินทาดังกระฉ่อนไปทั่วทั้งค่ายพัก ยิ่งบอกต่อๆ กันยิ่งฟังดูเกินจริง สุดท้ายแม้แต่เรื่องที่ไม่วินฉิงแอบคลอดลูกก็ผุดขึ้นมา ข้ายังบรรยายเป็นฉากๆ ราวกับตาเห็น

หากจะบอกว่าข่าวลือเหล่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับพวกของซูแล้วเลย ลัคนิดก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะคนว่างงานทั้งสามฉวยโอกาสที่หนานกงหลิวอินพักฟื้นร่างกายตกไขไส่สี่ให้ข่าวลือนี้ไม่หยุดไม่หย่อน เพื่อเป็นเกียรติให้อีกฝ่ายอย่างเต็มที่

ผ่านไปสองสามวัน พิษในร่างกายของโม่อวินจึงก็ถูกถอนออกไปจนหมดสิ้น หลังจากที่เดินเหินได้ พอมองเห็นสายตาสับสนและยุ่งยากใจของคนอื่นๆ เจ้าตัวก็ได้แต่ชะงักงันไปด้วยความฉงน

คุณหนูสามสกุลโม่หาได้รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นไม่ ดังนั้นนางจึงวิ่งร้องไห้คร่ำครวญไปฟ้องโม่อวินเพิง ทว่าคนเป็นพี่ชายกลับไม่กล้ำลู่หน่านาง พยายามหาทางหลบเลี่ยงทุกวิถีทาง เรื่องนี้เองที่ทำให้โม่อวินชิงโทสะปะทุขึ้นมา

เวลานั้นบรรยาการในขบวนเดินทางก็ดูแปลกประหลาดเป็นอย่างยิ่ง คนทั้งหมดเดินทางกลับสู่วังเว่ยยังท่ามกลางความรู้สึกลึกลับพิลึกพิลั่น